

DE CE PLÂNGI? VORBEȘTE!

Domnul să vă binecuvânteze! Să rămânem un moment în picioare și să ne plecăm capetele pentru rugăciune. Este vreo cauză deosebită? Dacă este vreuna, faceți-o cunoscută prin ridicarea mâinii spre Dumnezeu și spuneți: „Doamne, Tu cunoști necazul meu.”

Tată ceresc, noi suntem un popor privilegiat, pentru că putem fi adunați în dimineața aceasta în casa lui Dumnezeu, în timp ce mulți ar fi vrut să fie aici, dar se află în spitale sau în alte locuri. Doamne, noi nu am venit aici ca să ne vedem unii pe alții, deși ne place să avem părtășie unii cu alții, ci am venit ca să avem părtășie cu Cel care ne-a adunat aici ca frați și copii preaiubiți.

Îți mulțumim pentru aceasta. Noi știm că singura cale de a avea părtășie cu Tine este în jurul Cuvântului Tău, care este Adevărul. Astfel, ne-am adunat aici ca să fim întăriți sufletește, fiindcă trebuie să primim putere să rezistăm și să ne ducem crucea. Trimite marele Tău Duh Sfânt, întărește-ne pe toți și primește cererile poporului Tău care s-a adunat și a ridicat mâinile spre Tine, fiindcă are nevoie de ajutorul Tău. Răspunde fiecăruia în parte, Doamne.

Îți mulțumim pentru că ai păstrat viața serei noastre Ugreen, care a avut aseară un accident aici pe stradă. Îți mulțumim, Doamne, pentru că ai avut milă de ei. Tată ceresc, Te rugăm să rămâi cu noi în continuare și să ne ajuți în timp ce ne continuăm călătoria. Dă-ne puterea Ta și întărește-ne credința, ca să fim siguri că ești cu noi în ceasul în care nu ne putem ajuta singuri și să știm că îngerii Tăi tăbărăsc în jurul nostru, al celor care se tem de Tine și ne poartă ca să nu ne lovim picioarele de vreo piatră. Te rugăm să ne binecuvântezi în timp ce ascultăm Cuvântul Tău și să fii cu noi și în noi în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Sunt mulțumitor Domnului pentru soarele natural care strălucește afară, pentru că azi dimineață vremea a fost foarte urâtă. În ținutul nostru este un timp înnourat și

apăsător și este foarte plăcut să vezi că soarele strălucește și luminează din nou.

Astăzi am avut o mică întâlnire în familie. M-am întâlnit în casa sorei mele cu frații mei și cu unele rude care locuiesc în împrejurimile orașului. Este un grup mare de Branhami. Dacă s-ar aduna toată familia Branham din Kentucky și cei de aici, cred că am fi atât de mulți încât ar trebui să închiriem orașul. Dar aceasta a fost numai o întâlnire mică în familie. Înainte obișnuiam să ne întâlnim în casa mamei mele, fiindcă ea era vechea verigă de legătură care ne ținea împreună, iubitori, dar Dumnezeu a luat-o la cer. Totuși, nădejdea mea este că într-o zi ne vom întâlni cu toții Acolo.

Zilele trecute am spus: „Cred că îmi voi scurta predicile duminicale la vreo douăzeci sau treizeci de minute, după care mă voi ruga pentru bolnavi.”

În dimineața aceasta m-am gândit la telefonul pe care l-a dat sora Downing aseară, ca să-i spună lui Billy că ea și sora Ugreen au avut un accident în timp ce veneau încoace. La un moment dat am privit pe geam spre casa fratelui Wood, dar la el nu era lumină. Cred că era spre dimineață, dar când am îngenuncheat să mă rog, Ceva mi-a zis: „Este în ordine!”, așa că i-am zis lui Billy: „Spune-i că totul va fi în ordine!” Și pot să vă spun că sunt foarte bucuros să le văd în dimineața aceasta în casa Domnului, după accidentul pe care l-au avut pe stradă.

Privindu-i pe oamenii aceștia care iubesc atât de mult încât vin sute de mile pentru a asculta Cuvântul Evangheliei, mă gândesc că o predică de douăzeci de minute este prea puțin, mai ales că eu sunt foarte încet.

Frate Ugreen, fiul tău a cântat în dimineața aceasta: „Ce mare ești!” Cred că El înseamnă mult mai mult pentru acest tânăr, fiindcă marele Dumnezeu al cerului a păstrat viața iubitei lui mame și a sorei.

Astăzi așteptăm un timp măreț în prezența Domnului. În dimineața aceasta am

avut două texte diferite și nu m-am putut hotărî nicicum pe care să-l citesc. Primul text suna așa: *„Aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși se îngrijește de voi.”* În ce-l privește pe celălalt, spre el m-a îndreptat fiul meu mai mic, Iosif. Stăteam în camera mea, iar el a privit spre un tablou. Lui îi plac foarte mult bărcile și caii, și m-a întrebat: „Tată, Isus a avut o barcă?” „Nu știu”, am răspuns eu, dar după ce s-a ridicat și a plecat, am început să mă gândesc: „A avut El o barcă?” De la acest gând am luat un text pe care l-am notat aici în cartea mea. „A avut Isus o barcă?”

Mă gândesc că atunci când a fost pe pământ, El a trebuit să împrumute un pântec ca să fie născut, un mormânt în care să fie înmormântat și o barcă să predice, fiindcă El este Cărmuitorul vechii corăbii a Sionului. Sigur, El este. Eu m-am gândit mult la aceste texte, dar aș vrea să vorbesc despre ele mai târziu, poate înainte de a pleca înapoi la Tucson.

Voi știți că mie îmi place să vorbesc în Tabernacolul de aici, pentru că este biserica mea și mă simt liber să spun tot ce zice Duhul Sfânt. În alte locuri mă simt îngrădit, pentru că este biserica altuia chiar dacă bărbatul care ne întâmpină la intrare ne urează „Bun venit!” Eu vreau să fiu domn și să respect părerile și doctrina lor.

Săptămâna aceasta am avut un timp minunat la fratele Burcham. Eu am vizitat fabrica lor de brânză și vă spun sincer că mă așteptam să fie la fel ca celelalte fabrici pe care le-am vizitat, adică oarecum murdară și neîngrijită, dar după ce am vizitat-o, vă pot spune că acel loc nu este deloc murdar. Dimpotrivă, este cel mai curat loc pe care l-am văzut vreodată, mai ales într-o fabrică. Eu n-am înțeles cum stau lucrurile și m-am gândit: „Probabil produc cincizeci de kilograme de brânză pe zi,” dar ei produc de fapt șase tone pe zi și au trei fabrici. „Bine,” mi-am zis atunci, „dar cine mănâncă toată brânza aceasta?”

Adevărul este că Domnul l-a binecuvântat pe acest bărbat. Eu am avut privilegiul să merg în casa lui, o casă foarte iubitoare, și s-o întâlnesc pe soția lui, o femeie drăguță și binecuvântată. Nu există nici un motiv care să-l facă să nu trăiască numai pentru Hristos, cum o și face de fapt. L-am întâlnit și fiii, și pot spune că au

copii drăguți. Noi suntem cu adevărat mulțumitori pentru această părtășie pe care o avem unii cu alții.

Am înțeles că acolo a fost păstor fratele Gurley, un bărbat care aparține pentecostalilor uniți. Eu l-am întâlnit mai demult la Jonesboro, Arkansas, dar pe atunci nu știam că el era păstorul lor.

Să nu uitați serviciile din seara aceasta. Dacă va fi cu voia Domnului, nădăjduiesc că duminica viitoare voi vorbi din nou, iar duminica cealaltă trebuie să fiu la Chicago. Voi fi plecat pentru un timp, deoarece trebuie să-mi duc familia înapoi în Arizona, fiindcă copiii trebuie să meargă la școală. Și apoi să ne oprim de a-l deranja pe păstor, luându-i serviciile.

În felul acesta, voi înceta să-l mai necăjesc pe păstor prin faptul că-i iau serviciul. Îi mulțumim fratelui Neville pentru ospitalitatea sa. Voi știți că eu am fost invitat aici, iar el este un frate atât de iubitor, un bărbat în care nu este nimic fals, nu este egoism, ci este un creștin adevărat. Îmi place aceasta.

Acum voi citi câteva versete din Scriptură și apoi le voi comenta. Nu știu când voi termina cu aceste mesaje lungi, dar zilele trecute am vorbit cu cineva chiar despre problema aceasta, iar un alt frate a intervenit și a zis: „Dacă ai vorbi numai câteva minute în felul acesta ascuns, nu am înțelege nimic. Continuă să vorbești tot așa, până aduci totul la suprafață.” Poate este voia Domnului să procedez așa. Să ne rugăm încă o dată.

Doamne, Cuvântul Tău este deschis înaintea noastră și știm că într-o zi va fi închis pentru ultima dată, apoi Cuvântul va fi trup. În această dimineață, Îți mulțumim pentru acest timp. Deschide-ne, prin Duhul Sfânt, conținutul Cuvântului pe care Îl vom citi și fie ca El să ne învețe astăzi lucrurile pe care trebuie să le știm, în timp ce ascultăm atenți la orice Cuvânt, și Îl cântărim profund. Îngăduie ca și cei care ascultă această bandă, s-o facă cu atenție și să înțeleagă ce vrea să ne descopere Duhul Sfânt, fiindcă ne dăm seama, că dacă El ne va unge, nu este în zadar, ci are

un scop: să lucreze spre slava lui Dumnezeu. Fie ca inimile și înțelegerea noastră să fie deschise, Doamne.

Ajută-ne să putem vorbi liber, să ascultăm liber și să avem credință să putem crede ceea ce ascultăm din Cuvântul lui Dumnezeu care ne poate da Viața veșnică în ziua măreață care vine. Doamne, binecuvântează-ne astăzi, muștră-ne în ce suntem greșiți și ajută-ne să ne vedem greșelile. Binecuvântează-ne în ceea ce umblăm corect, ca să știm pe ce cale mergem și cum să umblăm în această lume, spre slava și onoarea lui Isus Hristos, a Celui care a murit ca să ne dea Viața veșnică în marele viitor. Ascultă-ne, Tată, pentru că Te rugăm aceasta în Numele Domnului Isus. Amin.

În dimineața aceasta aș vrea să citesc două texte din Biblie și nume: **Exod 13.21-22** și **Exod 14.10-12**:

„Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea.

Stâlpul de nor nu se depărta dinaintea poporului în timpul zilei, nici stâlpul de foc în timpul nopții.”

Acum voi citi din **Exod 14.10-12**:

„Faraon se apropia. Copiii lui Israel și-au ridicat ochii, și iată că egiptenii veneau după ei. Și copiii lui Israel s-au înspăimântat foarte tare și au strigat către Domnul după ajutor.

Ei au zis lui Moise: „Nu erau oare morminte în Egipt, ca să nu mai fi fost nevoie să ne aduci să murim în pustiu? Ce ne-ai făcut de ne-ai scos din

Egipt?

Nu-ți spuneam noi în Egipt: „Lasă-ne să slujim ca robi egiptenilor, căci vrem mai bine să slujim ca robi egiptenilor decât să murim în pustiu?”

Voi mai citi câteva versete:

„Moise a răspuns poporului: „Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe egiptenii aceștia, pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată.

Domnul Se va lupta pentru voi; dar voi stați liniștiți.”

Domnul a zis lui Moise: „Ce rost au strigătele acestea? Spune copiilor lui Israel să pornească înainte.

Tu ridică-ți toiagul, întinde-ți mâna spre mare și despică-o; și copiii lui Israel vor trece prin mijlocul mării ca pe uscat.

Eu voi împietri inima egiptenilor, ca să intre în mare după ei. Și faraon și toată oastea lui, carele și călăreții lui, vor face să se arate slava Mea.

Și vor ști egiptenii că Eu sunt Domnul când faraon, carele și călăreții lui, vor face să se arate slava Mea.”

Îngerul lui Dumnezeu, care mergea înaintea taberei lui Israel, și-a schimbat locul și a mers înapoia lor, și stâlpul de nor care mergea înaintea lor, și-a schimbat locul și a stat înapoia lor.

El s-a așezat între tabăra egiptenilor și tabăra lui Israel. Norul acesta pe o parte era întunecos, iar pe cealaltă lumina noaptea. Și toată noaptea cele două tabere nu s-au apropiat una de alta.

Moise și-a întins mâna spre mare. Și Domnul a pus marea în mișcare printr-un vânt dinspre răsărit, care a suflat cu putere toată noaptea; el a uscat marea, și apele s-au despărțit în două.

Copiii lui Israel au trecut prin mijlocul mării ca pe uscat, și apele stăteau ca un zid la dreapta și la stânga lor.

Egiptenii i-au urmărit; și toți caii lui faraon, carele și călăreții lui au intrat după ei în mijlocul mării.

În straja dimineții, Domnul, din stâlpul de foc și de nor, S-a uitat spre tabăra egiptenilor și a aruncat învălmășeala în tabăra egiptenilor.

A scos roțile carelor și le-a îngreuiat mersul. Egiptenii au zis atunci: „Haidem să fugim dinaintea lui Israel, căci Domnul Se luptă pentru el împotriva egiptenilor.”

Cuvântul Domnului este atât de minunat și de bun, încât este imposibil să te oprești din citirea Lui. El devine Viață când Îl citim. Ieri, în timp ce mă gândeam și studiam această temă, mi-am zis: „Dacă va fi cu voia Domnului, mâine voi vorbi despre tema aceasta pentru că mă copleșește.” Nădăjduiesc că ea vă va da tuturor de gândit, ca să înțelegem și să lucrăm corect, fiindcă vom cerceta aceste versete și le vom compara cu ziua noastră.

Din textul citit voi lua patru cuvinte ca titlu: **„De ce te plângi? Vorbește!”** În versetul 15, Dumnezeu i-a zis lui Moise: *„De ce Mi te plângi? Spune copiilor lui*

Israel să pornească înainte.” „De ce te plângi? Vorbește!”

Aceasta este o temă mare, dar voi încerca să trec prin ea cât se poate de repede, așa cum mă călăuzește Duhul Sfânt. Aș vrea să mă opresc la acest text în care Moise s-a plâns lui Dumnezeu, în timpul necazului, iar Domnul l-a mustrat chiar când era în necaz. Se pare că este natural ca o persoană să se plângă, iar Dumnezeu Se întoarce și-l mustră pentru că l se plânge. Acesta pare un lucru greu.

Adesea când privim în Scriptură și judecăm lucrurile cu mintea noastră, ni se pare foarte greu, dar dacă cercetăm puțin mai adânc, constatăm că Dumnezeul cel înțelept știe ce face. El știe cum să procedeze cu oamenii, pentru că știe ce este în om. El ne cunoaște pe fiecare, dar noi nu ne cunoaștem. Noi privim numai din punct de vedere intelectual, dar El știe ce este cu adevărat în om.

Moise s-a născut în lumea aceasta ca un copil dăruit. El a fost născut să fie un profet, un eliberator. El a fost născut cu această calitate, așa cum vine fiecare om în lume cu o calitate. Eu cred în cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu, în alegerea făcută de El mai dinainte.

Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu vrea ca unii să piară, ci vrea ca toți să se pocăiască, însă pentru că este Dumnezeu, El trebuie să știe, și știe, „*cunoaște sfârșitul de la început.*” Vedeți? Dacă nu este așa, El nu este infinit, iar dacă nu este infinit, nu este Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu este ca nimeni să nu piară, dar prin faptul că cunoaște sfârșitul, El știe cine va pieri și cine nu va pieri. Astfel, scopul pentru care a venit Isus pe pământ, a fost să îi salveze pe cei pe care i-a văzut Dumnezeu mai dinainte că doreau să fie salvați, pentru că întreaga lume a fost condamnată. Eu nu văd cum am putea-o învăța altfel, decât pe baza cunoștinței mai dinainte a lui Dumnezeu, pentru că Biblia spune clar că El „*cunoaște sfârșitul de la început*”, și îl poate spune.

De aceea, dacă cineva încearcă să fie ceva ce nu este, este un imitator și va fi descoperit mai devreme sau mai târziu. Păcatele voastre vă vor da pe față, nu

puteți să le ascundeți, nici să le acoperiți, pentru că este o singură acoperire pentru păcate, iar aceasta este Sângele lui Isus Hristos. Dar acest Sânge poate fi aplicat numai dacă ați fost chemați de Dumnezeu de la întemeierea lumii. De aceea a fost vărsat Sângele Său și nu ca să fie călcat în picioare, luat în râs, disprețuit, vorbit de rău și așa mai departe. El a făcut aceasta cu un scop precis. Așa este. Nu ca să se joace cineva cu El, nici ca să fie imitat și să se spună că păcatele sunt acoperite, când nu sunt. Niciun om nu poate avea păcatele acoperite decât dacă numele lui a fost scris în Cartea Vieții Mielului înainte de întemeierea lumii. De altfel, Isus Însuși a spus că „*Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis...*” și: „*Toți aceia pe care Mi i-a dat Tatăl (trecut), vor veni la Mine.*” Corect. Voi nu puteți face aceste Cuvinte mincinoase, fiindcă ele ne-au fost lăsate ca Adevăr și pentru îndrumare.

Moise s-a născut cu un dar de credință și a avut o credință mare, iar noi vedem că această credință a ieșit după un timp la suprafață. El a fost născut într-o familie mare, pentru că după cum știm, tatăl și mama sa se trăgeau din leviți, iar povestirea pe care am citit-o din Exod descrie viața acestui mare caracter. Moise a fost unul din cele mai mari caractere ale Bibliei, pentru că a fost un simbol direct al Domnului Isus.

Astfel, nașterea lui a fost deosebită, la fel ca nașterea Domnului Isus; a fost născut într-un timp de persecuție ca Domnul Isus; a fost născut să fie un eliberator, ca Domnul Isus; părinții lui l-au ascuns de dușmanii care voiau să-i ia viața, ca Domnul Isus; a fost pus în slujbă la vremea hotărâtă, ca Domnul Isus; a fost un conducător, ca Domnul Isus; a fost un profet, ca Domnul Isus și un dătător al Legii, ca Domnul Isus.

Moise a murit pe stâncă și desigur, a fost înviat, pentru că opt sute de ani mai târziu a stat pe Muntele Schimbării la Față și a vorbit cu Domnul Isus. Biblia spune că el a fost luat de îngeri și nimeni nu știe unde a fost îngropat. Nici diavolul nu știe aceasta. În ce mă privește, eu nu cred că a fost îngropat vreodată, ci a fost luat de Dumnezeu la Sine, după ce a murit pe Stânca pe care a urmat-o în toate zilele vieții lui.

Moise a fost tipul desăvârșit al lui Isus Hristos. El a fost un împărat peste oameni, un dătător de lege, un susținător al oamenilor; el a fost o oglindire a ceea ce era Hristos. Vedeți, el s-a născut cu aceste daruri și calități mari în el, așa că era nevoie doar de puțină Lumină ca să le aducă la Viață.

Vedeți, sămânța lui Dumnezeu este pusă în noi de la întemeierea lumii și de îndată ce este atinsă de Lumină, aceasta o aduce la Viață. Dar mai întâi, trebuie să vină Lumina s-o lumineze.

Noi am învățat adesea despre femeia de la fântâna Samariei. Deși avea un renume rău și ducea o viață decăzută și josnică, nu a fost cuprinsă niciodată de tradițiile vremii, iar când a atins-o Lumina, a recunoscut-o imediat, pentru că în ea era Ceva care putea răspunde. Când „Adâncul cheamă adâncul”, trebuie să fie pe undeva un Adânc să răspundă acelei chemări.

Moise a fost născut ca profet, dar a fost crescut în școala intelectuală și în palatul lui Faraon. Faraonul Seti, în timpul căruia a crescut, era un bărbat care avea respect și credea că Iosif a fost profetul Domnului. Dar după Seti a venit Ramses, care nu dădea nimic pe Iosif. De aceea, când s-a ridicat un faraon care nu îl cunoștea pe Iosif, au început necazurile.

Să vorbim puțin despre aceste calități mari, apoi vom lua partea principală a textului. Eu obișnuiesc să mă fixez asupra unui text, după care clădesc pe el. Domnul să ne ajute în dimineața aceasta în timp ce zidim.

Moise s-a născut cu acest mare dar al credinței, apoi a fost uns la rugul aprins și însărcinat să elibereze poporul lui Dumnezeu. Vedeți ce calități mari avea acest bărbat? El a fost născut pentru un anumit scop. Dumnezeu a avut un scop cu Moise, dar El are un scop și cu voi, de aceea sunteți aici. Vedeți? Dacă v-ați putea ocupa locul, L-ați scuti pe Dumnezeu și pe voi înșivă de o mulțime de necazuri.

Moise a fost născut, iar mai târziu a fost dus în locul unde a fost uns. Observați? Sămânța zăcea acolo cu acea concepție intelectuală și cu toată credința, pentru că a fost născut pentru eliberarea aceluia popor; dar nu a venit la Viață până când nu a strălucit peste ea Lumina rugului aprins; până când nu a văzut cu ochii lui Ceva real, Ceva care îi vorbea și cu care a vorbit. Oh, cum a adus aceasta lucrurile la Viață!

Eu cred că niciun bărbat sau femeie, băiat sau fată care meditează asupra Cuvântului lui Dumnezeu cu o pricepere intelectuală, mintală, nu va putea avea niciodată o temelie deplină, până când nu întâlnește Lumina care aduce Cuvântul la realitate.

Eu cred că nici o biserică, oricât de intelectuală și de fundamentală ar fi ea, nu poate propăși până când nu este făcut cunoscut Supranaturalul în mijlocul acelor oameni și ei Îl văd; Ceva cu care pot vorbi, care să le răspundă și să le dovedească acest Cuvânt scris.

Gândiți-vă că atunci când s-a întâlnit Moise cu acel rug aprins, Cuvântul acela a fost legitimat exact. Acela era Cuvântul. Moise nu trebuia să se îngrijoreze și să spună: „Ce este cu Glasul acesta? Cine este această Ființă?”, pentru că Dumnezeu spusese încă din Geneza: *„...Urmașii tăi vor trăi ca străini în această țară străină, dar după patru sute de ani, vor fi scoși cu mână puternică și aduși în țara aceasta. Însă nelegiuirea amoriților nu a ajuns încă la culme.”*

Dumnezeu a vorbit cu sute și sute de ani înainte și a zis: „Israel va fi străin și va fi tratat greșit într-o țară străină, unde va sta acolo patru sute de ani. Dar Dumnezeu, îi va scoate afară cu mână puternică.”

Intelectual, Moise știa, fiindcă sămânța zăcea în inima lui. Astfel, el a încercat să elibereze poporul, să-l scoată afară prin experiența intelectuală pe care o avea cu Cuvântul, fiindcă știa că a fost născut pentru acel scop. El știa că timpul despre care vorbea Scriptura sosise, pentru că erau în robie de patru sute de ani.

Și noi știm aceasta. Cu câteva minute în urmă, un bărbat m-a întrebat despre venirea Domnului și despre Răpire. Noi știm aceasta. Timpul Răpirii este aproape și noi așteptăm o credință de răpire care să atragă Biserica împreună și să-i dea tăria supranaturală, care poate schimba trupurile în care trăim. Noi vedem cum Dumnezeu învie mortul căzut pe podea sau în curte și îl pune din nou în fața noastră viu; vedem cum Dumnezeu ia cancerul care a mâncat un bărbat lăsându-l o umbră, și-l învie făcându-l un bărbat sănătos. Aceasta ar trebui să le dea oamenilor credința de răpire, pentru că atunci când Lumina aceea strălucește din cer și sună Trâmbița, Trupul lui Hristos va fi adunat repede împreună, schimbat într-o clipă și luat în cer. Da, trebuie să se întâmple ceva asemănător, dar școlile noastre teologice nu pot produce așa ceva, deși sunt intelectuale și în ordine. Voi trebuie să întâlniți Lumina aceea, trebuie să aflați acel Ceva.

Pe aceasta și-a bazat Moise marea chemarea: pe Cuvânt, dar într-o zi s-a întâlnit cu Lumina aceea, și atunci i-a vorbit Cuvântul Însuși. Apoi a primit ungera care a uns ceea ce era în interior, ceea ce înțelegea cu mintea, credința care era zidită pe credința în Dumnezeu care l-a pus deoparte încă din pântecul mamei sale. Înțelegeți? Când a pășit în prezența acelei Lumini, a fost uns ceea ce credea el. Vedeți? Ce ungeră! Și a fost însărcinat.

Noi știm că Moise a auzit despre aceasta de la mama sa și știa ce se va întâmpla, știa că trăia în ziua aceea, apoi a constatat că este un laș și credința lui a scăzut puțin, dar când s-a întâlnit cu rugul, Dumnezeu i-a zis: „Am auzit strigătul poporului Meu și Îmi amintesc făgăduința pe care am făcut-o părinților lor, Avraam, Isaac și Iacov. De aceea am venit jos...” „Eu” este pronume personal. „EU am coborât să-i eliberez.”

Aș vrea să mai adaug ceva. Dumnezeu să mă ierte dacă nu este corect: „EU lucrez pe pământ numai prin om. EU sunt vița, voi sunteți mlădițele. EU Mă descopăr numai când găsesc un om după inima Mea, iar acum te-am ales pe tine și te trimit să-i scoți afară.” Vedeți? „EU voi fi cu gura ta. la acest toiag!”

„Care este dovada că Tu mă trimiți, că m-ai uns și că vei face lucrurile acestea?”

„Ce ai în mână?”, l-a întrebat Domnul. „Un toiag,” a răspuns Moise.” „Aruncă-l jos!” Când a făcut aceasta, toiagul s-a transformat într-un șarpe, și Moise fugea de el.

Domnul i-a zis: „Ridică-l!”, și șarpele s-a transformat din nou în toiag. „Bagă mâna în sân!” a poruncit Domnul, și când a scos-o era plină de lepră. A băgat-o din nou în sân, iar când a scos-o era curată ca la început.

„El a văzut slava lui Dumnezeu.” Vedeți? Pentru Moise nu mai era nici o întrebare. Ați observat că el nu a mai fugit din nou în pustiu? Moise știa că a fost uns și că are în inimă toate aceste calități mari și frumoase.

El era pregătit să meargă în Egipt, pentru că Dumnezeu îi spusese: „Eu voi fi cu tine!” Aceasta era tot. „Eu voi fi cu tine!” Era tot ce avea nevoie Moise pentru această mare chemare din inima lui: „Eu voi fi cu tine!” Dumnezeu a legitimat ceea ce a spus Moise, fiindcă el a zis: „*Eu L-am întâlnit pe Domnul. „Eu sunt”, m-a trimis la voi!*” Vedeți? Dar ei ziceau: „Iată un om, alt evreu, probabil unul dintre fanaticii care au venit tot timpul pe aici, cu tot felul de scheme să ne scoată din robie.” Voi știți cum sunt oamenii aflați în robie. Mereu vine cineva cu un fel de senzații, cineva care încearcă să facă ceva.

Însă Dumnezeu i-a promis lui Moise: „Eu voi fi cu tine! Cuvintele tale vor fi cuvintele Mele, așa că, să vorbești Cuvintele Mele și zici numai ce spun Eu!”

Astfel, Moise s-a dus înaintea lui Faraon și i-a spus că Domnul Dumnezeul evreilor l-a trimis și i-a zis: „Scoate afară pe poporul Meu!”, dar Faraon nu a vrut să-l lase să plece. Apoi, Moise a făcut un semn înaintea bătrânilor și a lui Faraon, și semnele pe care le-a făcut Dumnezeu. „El a zis: „Mâine pe la ceasul acesta, va fi întuneric în tot Egiptul!” Și exact așa a fost. El a zis: „Vor fi muște în toată țara!”, și-a întins toiagul, a chemat muște și muștele au venit. El a profețit și tot ce a profețit s-a întâmplat întocmai, pentru că Acela era Dumnezeu. Vedeți?

Dumnezeu l-a ales încă înainte de naștere și a pus în el acele calități mari și credința, apoi la vremea hotărâtă l-a adus în Prezența Sa, a uns acel Ceva mare din el și l-a trimis cu Cuvântul Lui. Astfel, Moise a fost confirmat în tot ce a cerut, indiferent cât de mulți șarlatani s-au ridicat sau ce s-a întâmplat. Dumnezeu a vorbit și Moise a fost legitimat. Dumnezeu a onorat tot ce a spus Moise. Aș vrea să nu uitați niciodată acest lucru: Dumnezeu a onorat tot ce a spus Moise, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu era în el. „Eu voi fi cu gura ta; tu vei spune lucruri corecte.” Deci, Dumnezeu vorbea cu Moise, apoi legitima ceea ce spunea el, prin semnele care îl urmau.

Desigur, mama sa îi povestise despre nașterea deosebită pe care o avusese și despre faptul că se apropia timpul când trebuia să fie o eliberare. Amram și lochebed, fiul și fiica lui Levi, se rugau de multă vreme lui Dumnezeu să trimită un eliberator. Vedeți? Întotdeauna când se apropie timpul eliberării, oamenii încep să se roage și să flămânzească. Fără îndoială că lochebed, care fusese doica lui la palat, i-a povestit de multe ori despre rugăciunile lor și i-a zis: „Moise, fiul meu, tu ai avut o naștere deosebită și ești un copil deosebit, pentru că la nașterea ta s-a întâmplat ceva deosebit.”

Nu demult, le-am vorbit copiilor despre aceasta și le-am spus: „Pe când era în rugăciune, Amram a văzut un înger care și-a scos sabia, a îndreptat-o spre Nord și a zis: „Vei primi un fiu și el va scoate poporul spre Nord, în țara făgăduită.” Desigur, eu le-am prezentat copiilor povestirea în așa fel încât s-o poată înțelege, pentru că ei nu sunt atât de înțelepți ca cei adulți, ca să poată prinde lucrurile așa cum le descoperă Duhul Sfânt.

Dar, deși mama lui i-a vorbit despre aceste lucruri și el le știa, avea nevoie de o altă atingere. Învățătura era frumoasă, dar el avea nevoie de un contact personal.

De aceasta are nevoie și lumea de astăzi, mai bine zis, biserica de astăzi. De aceasta au nevoie toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. Ca să fiți fii și fiice de Dumnezeu, voi aveți nevoie de un contact personal, vedeți, Ceva. Voi știți că Cuvântul este Adevărul; știți că este corect, dar când sunteți în legătură cu El, vedeți cum se

Întâmplă lucrurile și știți că sunteți pe calea corectă. Vedeți? Să fiți atenți, pentru că acela va fi întotdeauna biblic.

Rugăciunea lui Amram era exact conform Scripturii, conform Cuvântului făgăduit, pentru că Dumnezeu făgăduise că îi va elibera în timpul acela. Ei s-au rugat pentru aceasta și astfel a venit acel copil deosebit.

Priviți! Oh, cât iubesc aceasta! În timpul când s-a născut Moise, Faraon îi dădea la moarte pe toți copiii de parte bărbătească. Acei copii mici au fost străpunși cu sabia și aruncați la crocodili. Crocodilii s-au îngrășat cu trupurile copiilor evrei. Dar Biblia spune că părinții lui Moise nu s-au temut de porunca lui Faraon cu privire la uciderea copiilor. Ei nu s-au temut, nu au fost speriați, pentru că de la început au văzut Ceva în acest copil; au văzut în el răspunsul la rugăciunile lor.

Moise a avut toate acestea ca o temelie și știa că a fost trimis să-i elibereze pe copiii lui Israel din robie.

Vedeți cum se completează toată temelia? Dacă primiți ceva și spuneți: „Se va întâmpla aceasta!”, așa se întâmplă; „Aceasta va fi în timpul acela,” și așa va fi, tabloul se completează încet, încet și ne apare clar.

Oh, cum ar trebui să fie acest Tabernacol în dimineața aceasta? Cum ar trebui să fim noi în ceasul acesta, când părul ne încărunțește, umerii ni se gârbovesc și vedem cum este aruncată lumea dintr-o parte în alta, dar avem harul să privim și să înțelegem că timpul împlinirii făgăduinței este tot mai aproape? De multe ori mă gândesc că dacă ar intra cineva deodată în aceste lucruri, nu le-ar putea înțelege, iar dacă le-ar înțelege și ar intra deodată în ele, aproape că ar fi strămutat în veșnicie.

Moise știa că fusese născut pentru scopul acesta, așa că stătea la fereastră și îi privea pe evrei cum trudeau. Apoi s-a uitat în Scriptură: „*Vor trăi patru sute de ani*

ca străini, apoi îi voi scoate de acolo cu mână puternică.” Moise era încredințat că a fost născut pentru aceasta și privind prin credință, a știut că aceia erau copiii lui Dumnezeu, pentru că așa spunea Cuvântul. Ei nu erau din lume, nu erau ca ceilalți, ci erau diferiți. Pentru strălucirea Egiptului, ei erau excentrici și fanatici, dar el urma să fie fiul lui Faraon, să preia împărăția și să fie următorul Faraon. În el era o credință reală care nu privea la strălucirea pe care urma s-o moștenească, ci privea la făgăduința lui Dumnezeu și știa că timpul eliberării era aproape. Ce s-o mai fi gândit bărbatul acesta?

Într-o zi, când ne vom întâlni pe partea cealaltă, aș vrea să vorbesc cu el despre aceste lucruri. Voi ziceți: „Aceasta este o nebunie, frate!” Nu, nu este. Prin harul lui Dumnezeu, eu îl voi întâlni pe Moise într-o zi, și mi-ar place să-l întreb cum a văzut pregătirea lui. Cum diavolul încerca să-l agite zicând: „Oh, oamenii nu te vor crede! Nu este nimic din toate acestea!”

Dar când a venit sămânța la Viață, el a fost atins de Ceva și a știut că se va întâmpla ceva. Moise a privit ceasul și a înțeles cât era de târziu. Înțelegeți? Când a avut toate aceste lucruri: timpul conform Scripturii, rugăciunea tatălui și a mamei sale, nașterea și creșterea sa deosebite, a înțeles că în tot timpul acesta a posedat Ceva.

Atunci, s-a ridicat și a încercat să facă ceva conform pregătirii sale militare, ceva prin care să-i elibereze pe copiii lui Israel, dar a dat greș. Apoi s-a retras în pustie și s-a căsătorit cu o fată etiopiană drăguță, cu care a avut un fiu căruia i-a pus numele Gherșom.

Într-o zi, pe când păștea turma, a văzut pe vârful muntelui un rug aprins și s-a dus să vadă ce era. Dar acel rug nu era o închipuire, nu era o falsificare, nici o înșelăciune, erezie sau iluzie optică, ci era chiar Dumnezeu lui Avraam într-o Lumină, un Stâlp de Foc, iar Focul care venea ca valurile, nu mistuia acel tufiș. Din el s-a auzit un Glas, Glasul lui Dumnezeu, care i-a zis: „EU te-am ales, tu ești bărbatul. Eu te-am ales pentru scopul acesta și îți dovedesc aceasta prin semne. Du-te și eliberează-i pe copiii Mei, pentru că trebuie împlinit Cuvântul Meu

făgăduit.”

Oh, Cuvântul Lui trebuie să se împlinească și pentru timpul acesta! Indiferent ce spune cineva, Cuvântul trebuie să se împlinească, deoarece „*Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Lui nu va trece.*” (Matei 24.45).

Când Moise a cuprins toate acestea și a văzut lucrurile din toate părțile, credința lui a fost unsă. Amin! Oh, ce gând! Lucrarea pe care a văzut-o în Scriptură îl îndrepta chiar spre ceea ce era el, iar vorbirea lui Dumnezeu și legitimarea, au uns credința din el pentru a începe lucrarea.

Ce ar trebui să realizeze Cuvântul acesta în noi? Noi avem nevoie de pocăință; avem nevoie de o trezire. Îmi spun acest lucru în primul rând mie personal: am nevoie de o trezire! Eu am nevoie de ceva. Încă de azi dimineață, v-am spus că îmi voi vorbi mie sau despre mine. Eu am nevoie de o trezire.

Dacă mă gândesc la această dovadă mare, totul este arătat complet. Dumnezeu a uns credința lui Moise, deși el nu vedea încă nimic.

Moise a fugit din Egipt, deși ar fi putut să provoace o revoltă și să folosească armata de partea lui, fiindcă ar fi fost urmat de mii de soldați. Dar vedeți, deși ar fi putut să facă aceasta, s-a temut și a fugit.

După patruzeci de ani, când avea optzeci de ani, Moise s-a întors în Egipt doar cu un toiag strâmb. De ce? Pentru că ceea ce ardea adânc în inima lui, a devenit realitate. Acum, el era uns și știa că Îl are pe „Așa vorbește Domnul,” așa că nu mai exista nimic să-l poată opri din drum. Moise nu mai avea nevoie de nici o oștire, pentru că Dumnezeu era cu el. Aceasta era tot ce avea nevoie: de Dumnezeu cu el.

Oh, când știi că Dumnezeu te-a trimis să faci ceva și vezi că se apropie timpul împlinirii, nu există nimic să oprească acel lucru să vină. Așa este.

Îmi amintesc că Domnul mi-a spus de multe ori anumite lucruri care se vor întâmpla și toate s-au întâmplat întocmai cum a zis El. Oh, ce simțământ! Totul este sub control, pentru că așa a spus Domnul că va fi.

Cred că mulți dintre voi își amintesc băiatul acela mic din Finlanda, care a fost omorât într-un accident de mașină. Eu stăteam pe marginea drumului și eram gata să plec mai departe, când deodată am simțit o mână pe umăr. Am crezut că este fratele Moore, dar când m-am întors, nu era nimeni în apropierea mea.

Atunci am privit în jur și am văzut un munte. „Am mai văzut muntele acesta undeva, dar oare unde, pentru că am venit pe un alt drum. Unde l-am mai văzut?” M-am uitat mai departe și am văzut mașina implicată în accident și băiatul acela mic, cu părul tăiat foarte scurt și cu ochii întorși, la fel ca la fratele Way când a leșinat acum câteva zile; avea ambele picioare fracturate, iar sângele îi curgea din nas, ochi și urechi. L-am privit pantalonii scurți, încheiați într-o parte și ciorapii care erau la fel ca cei pe care-i purtam noi cu ani în urmă. M-am uitat din nou în jur: era exact tabloul pe care mi l-a arătat Duhul Sfânt cu doi ani în urmă. Voi toți din țară, aveți scris acest eveniment pe paginile albe din Bibliile voastre.

Oh, era pe cale să se îplinească acel lucru! Nu conta că era mort, nici ce părere avea cineva: copilul trebuia să vină înapoi. Acesta este motivul pentru care am spus: „Dacă copilul acesta nu învie, sunt un proroc mincinos și nu l-am reprezentat pe Dumnezeu în mod corect, fiindcă acum doi ani am spus în țara mea că se va întâmpla acest lucru.”

Erau de față predicatori și alți oameni. Voi ați scris pe paginile goale din Bibliile voastre că se va întâmpla într-o țară străină, unde sunt stânci, și că el va zace mort pe marginea dreaptă a străzii. „Asta este! Nimic nu o poate opri. Situația este sub control.”

Credința care era în inima mea a fost unsă. Oh, dacă v-aș putea explica aceasta! Credința pe care o aveam în Dumnezeu îmi spunea: „Situația este sub control, pentru că aici se desfășoară ceea ce ți-am arătat cu doi ani în urmă. Totul este într-o ordine perfectă, de aceea singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să vorbești Cuvântul!” Și băiatul acela mic a înviat din morți.

Acolo stau frații Sothman și Banks Wood, cu care am fost nu demult în Alaska Highway. Îmi amintesc că am stat aici în adunare și v-am povestit despre un animal care arăta ca un cerb cu coarnele de patruzeci și doi de inci (106 centimetri) și despre un urs grizzly argintiu. Eu nu mai fusesem niciodată acolo, dar mi-a fost arătat cum îi voi împușca, cine va fi cu mine și cum vor fi îmbrăcați. Toți ați știut aceasta cu câteva săptămâni înainte de a se împlini.

Când am mers în locul acela, habar n-aveam că animalul acela era culcat acolo. M-am îndreptat chiar spre el, ceea ce în mod normal este imposibil. Orice vânător care ascultă această bandă, știe că nu te poți apropia prea mult de un animal, pentru că te simte și fuge. Dar animalul acela nu a făcut așa.

Acesta este motivul pentru care blana lui argintie atârână acum în camera mea de studiu. Alături este și un metru pentru a putea măsura exact lungimea coarnelor cerbului împușcat, pentru că de obicei, cornul se scurtează cu doi țoli sau chiar mai mult, după moarte. Dar acesta nu s-a micșorat deloc, ci a rămas tot de patruzeci și doi de inci. Acolo este și blana argintie care are exact șapte picioare (2,31 metri). Da, totul este întocmai cum a fost spus.

Îmi amintesc că bărbatul cu care eram mi-a zis: „Frate Branham, noi avem cerbul despre care ne-ai vorbit, dar ai spus că înainte de a coborî la poalele muntelui, unde este bărbatul cu cămașa verde, vei doborî și un urs grizzly.”

„Aceasta este „Așa vorbește Domnul”, pentru că Domnul a spus aceste cuvinte, nu eu.” „Frate Branham, pot vedea la o depărtare de multe mile, dar nu se vede nimic. De unde va veni ursul acela?”

„Aceasta nu este treaba mea. Dumnezeu a spus acest lucru și El este IeHoVaH-Jireh, așa că va putea să pună acolo un urs.” Și a făcut-o, așa că blana lui este acum în camera mea.

Aceasta înseamnă că situația este sub control. Când Moise a recunoscut că a fost ales pentru acel scop și s-a întâlnit cu Dumnezeu cel mare, care i-a vorbit față în față, l-a uns și l-a legitimat spunând: „Moise, aceasta este slujba ta. Eu îți arăt slava Mea și te trimit. Eu sunt în acest rug aprins, așa că du-te acolo, pentru că Eu voi fi cu tine.” Moise nu mai avea nevoie de nici un alt sprijin, pentru că avea Cuvântul legitimat, așa că s-a dus acolo.

Dumnezeu a uns credința care era în el și o va unge și pe a noastră dacă recunoaștem că trăim în zilele din urmă și vedem că se împlinesc toate aceste semne. Cuvântul ne spune tot ce se va întâmpla în zilele din urmă: totul despre ceruri, despre puterile politice, despre purtarea oamenilor, despre stricăciunea morală a lumii și a femeilor, cum vor proceda bărbații, bisericile, națiunile și cum va proceda Dumnezeu, iar noi vedem că totul se împlinește întocmai cum a spus El.

Oh, aceasta unge credința noastră, ne strămută în sfere mai înalte și ne desparte de lucrurile lumii, indiferent cât suntem de puțini, de batjocoriți sau de luați în râs. Nimic din toate acestea nu contează. Așa este. Noi o vedem. În noi este Ceva, pentru că am fost rânduiți mai dinainte să vedem ceasul acesta și nimic nu ne va opri să-l vedem. Amin! Desigur, Dumnezeu a făgăduit aceasta, iar noi o vedem și îi mulțumim, pentru că atunci când vedem aceste lucruri întâmplându-se, credința noastră crește.

Biblia spune că Moise *„socotea ocară lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului.”* (Evrei 11.26). El prețuia ocară lui Hristos. Aș vrea să vă gândiți la aceasta: *„ocară lui Hristos.”*

Este o ocară să-L slujești pe Hristos, iar dacă iubiți lumea, nu puteți să-L slujiți pe

Dumnezeu. Nu! Nu o puteți face, pentru că este o ocară în legătura aceasta; lumea a batjocorit întotdeauna calea Lui.

Cu mii de ani în urmă era tot o ocară. Moise, urmașul lui Faraon (fiul lui Faraon și Faraonul următor), avea trecere înaintea oamenilor, dar cu toate acestea a considerat că ocară lui Hristos era o bogăție mai mare decât toate comorile Egiptului. Egiptul era în mâinile lui, dar deși știa că drumul cu Hristos este o ocară, a fost bucuros că în el era Ceva care prețuia mai mult ocară Lui, decât toată strălucirea pe care ar fi moștenit-o. Vedeți? El știa că are o moștenire mult mai mare decât moștenirea firească ce i s-ar fi cuvenit.

Oh, dacă am putea fi și noi așa astăzi și să-I permitem Duhului Sfânt să un gă credința care este în noi, pentru o viață dumnezeiască, predată lui Hristos! Cu credința pe care o avea, Moise prețuia și privea ocară lui Hristos ca pe o onoare.

Dacă ar veni cineva și v-ar spune: „Ah, și tu ești unul din oamenii aceia, din acei...?“, poate că v-ar fi puțin rușine, dar Moise a socotit această ocară ca o bogăție mai mare decât comorile întregii lumi, fiindcă în el era Ceva care putea spune: „Da, eu prețuiesc această ocară. Pentru mine este o mare onoare și sunt bucuros că sunt unul dintre acești evrei și că nu sunt egiptean.”

Cred că și creștinii de astăzi ar trebui să spună la fel: „Mă bucur pentru că sunt creștin și nu doar membrul unei organizații, ci un creștin născut din nou care trăiește conform Scripturii și departe de lucrurile lumii. Chiar dacă membrii bisericilor mă numesc fanatic, pentru mine aceasta prețuiește mai mult decât să fiu o persoană mare și cunoscută în oraș sau în națiune. Este o bucurie mai mare decât să fiu președintele Statelor Unite sau vreun împărat pământesc. Eu prețuiesc foarte mult acest lucru, pentru că știu că Dumnezeu m-a văzut înainte de întemeierea lumii și a pus în mine o sămânță mică, astfel încât credința mea să se ridice deasupra lucrurilor lumii. Eu prețuiesc mult poziția mea, asemenea apostolului Pavel care a spus că își prețuiește slujba.” Oh, acest bărbat a fost chemat de Dumnezeu, dar nu ca să fie un învățător mare ca Gamaliel, ci ca să se jertfească pentru El.

Aici este același lucru. Fiți atenți! Credința lui Moise nu s-a bazat pe cele vizibile, pe ceea ce putea vedea, fiindcă privit firește, el nu vedea decât un grup de oameni munciți, niște sclavi închiși care erau bătuti zilnic, luați în râs și unii chiar omorâți, iar credința lor religioasă era pentru ceilalți fanaticism. Faraon stătea pe tronul lui dar nu știa nimic de credința lor și nici nu îi dădea vreo atenție, fiindcă era un păgân.

Ce tablou pentru timpul acesta, fiindcă și aceasta este o altă religie!

Oh, cum ar fi fost dacă Moise ar fi luat locul marelui faraon, care era deja un bărbat bătrân? Dar el s-a gândit la chemarea Lui. Moise a privit afară prin aceeași fereastră prin care privea și Faraon, fiindcă se afla în palatul lui. Când a privit afară, Faraon a văzut niște oameni care uneori erau biciuiți până la moarte pentru că își ridicau mâinile și se rugau, erau străpunși cu sabia dacă nu se supuneau și erau siliți să muncească până când trupurile lor slăbite se prăbușeau, pentru că primeau numai jumătăți de porții de mâncare. Da, ei erau considerați un grup de fanatici și nu oameni. Dar Moise i-a privit prin credința din el și a zis: „Ei sunt poporul binecuvântat al lui Dumnezeu.” Amin. Aceasta îmi place.

Având o astfel de credință, privirea lui nu s-a oprit la farmecul Egiptului, ci la făgăduințele lui Dumnezeu. Ochii lui de vultur au privit peste farmecul Egiptului. Gândiți-vă că el era un vultur, un profet și că ochii lui de vultur priveau deasupra tuturor acestor lucruri. Oh, cât îmi place aceasta!

Cum ar trebui să fie astăzi? Credincioșii de astăzi se bazează pe simțurile lor, pe ceea ce văd și pot înțelege, în loc să se bazeze pe credință. Da, ei privesc la strălucirea exterioară și la ceea ce văd. De exemplu, vouă femeilor, vă tot spun că trebuie să vă lăsați părul să crească lung și să nu vă mai fardați, ci să procedați ca niște doamne, ca niște femei creștine. Dar în loc să ascultați, priviți afară pe stradă și vedeți femeile de astăzi îmbrăcate imoral, așa că vă gândiți: „Oh, ea aparține de biserică, de ce nu pot face și eu așa? Dacă ea și-a tăiat părul, de ce nu mi-l pot tăia și eu? Oh, ea este atât de drăguță și de intelectuală și are un fel de a fi pe care eu nu-l am. De ce nu pot face și eu ce face ea? Trebuie să fiu și eu așa.” Dar dacă

faceți aceasta, vă paralizați credința. Înțelegeți? Nu-i mai dați nici o posibilitate să crească.

Eu v-am mai spus că cineva mi-a zis: „Frate Branham, oamenii din țară te cunosc ca proroc, așa că n-ar trebui să-i mustri pe bărbați și pe femei pentru aceste lucruri, ci să-i înveți cum să primească daruri și să proorocească.”

Dar eu i-am răspuns: „Cum aș putea să-i învăț Algebra când ei nu cunosc nici măcar Abecedarul?” Deci, începeți! Aduceți-vă în ordine, așa că atunci când mergeți pe stradă să arătați ca niște creștini, apoi procedați ca atare. Dar nu puteți face aceasta de la voi înșivă, ci trebuie să vină Hristos în voi, și dacă acolo este o sămânță, va fi pătrunsă de Lumină și va ieși la Viață. Dacă nu iese la Viață, înseamnă că acolo nu este nimic care ar putea ieși la Viață, pentru că la alții a fost dovedită, desigur. Atunci când este lovită de Lumină, sămânța va ieși sigur la Viață.

Eu știu că aceasta va fi o mustrare pentru unele femei care sunt acum aici sau vor asculta banda înregistrată. Soră, aceasta este o îndreptare pentru tine și așa trebuie să fie. Pe mine nu mă interesează ce ai făcut. Poate ai fost toată viața o religioasă și ai trăit în mijlocul bisericii, iar tatăl sau soțul tău au fost predicatori, dar cât timp ești neascultătoare Cuvântului, dovedești că nu este Lumină în tine. Dacă vezi însă că iese la suprafață lucrarea și Lumina Duhului Sfânt, fii atentă cum au fost pătrunși și alții și vezi ce fac ei. Nu este nici o mirare că vine peste ei.

Ce îndreptare pentru fariseii cărora Isus le cunoștea gândurile! Ei Îl numeau Beelzebul, dar femeia aceea a zis: „Bărbatul acesta este Mesia, pentru că Scriptura spune că El va face lucrările acestea când va veni!” Vedeți? Sămânța rânduită mai dinainte zăcea acolo, dar când a fost pătrunsă de Lumină, a venit la Viață.

Voi nu puteți să înăbușiți sau să ascundeți Viața. Puteți turna beton peste o porțiune de teren cu iarbă și astfel s-o înăbușiți pentru timpul iernii, dar unde va apărea cea mai multă iarbă în primăvara următoare? Chiar la marginea betonului,

fiindcă de îndată ce soarele începe să încălzească pământul, sămânța de dedesubt nu mai poate fi oprită de nimic să răsară. Ea va ieși afară și își va înălța capul spre onoarea lui Dumnezeu, ceea ce dovedește că voi nu puteți ascunde viața.

Dacă soarele atinge viața plantei, ea trebuie să trăiască, iar dacă Duhul Sfânt atinge Viața care este în om, conform Scripturii, el va aduce imediat la suprafață roadele Duhului. Indiferent cât de corecți și de sinceri sunteți, dacă trăiți ca lumea... Se spune că femeile de afară care poartă aceste lucruri și haine necuviincioase, nu sunt decât niște striptease de stradă, dar dacă voi vă purtați ca ele, chiar dacă credeți că nu sunteți așa, sunteți exact ca ele. Poate puteți dovedi că nu sunteți vinovate de curvie, dar conform Cărții lui Dumnezeu, vă faceți vinovate de preacurvie, pentru că este scris că *„oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.”* (Matei 5.28). Și așa sunteți voi. Dar puteți vedea aceasta numai dacă Viața Lui vine în voi.

Tu te uiți la altcineva și spui: „Fratele Jones este predicator. Eu o cunosc și pe sora și pot spune că face asta și cealaltă...” Pe mine nu mă interesează ce face ea, ci ce spune Cuvântul. Și Isus a zis: „Cuvintele omului sunt minciună, dar Cuvântul Meu este Adevărul,” este Biblia. Astfel, dacă este atins cu adevărat de Lumină, trebuie să vină la viață. Da, trebuie să vină pur și simplu la viață.

Ochii de vultur ai lui Moise, au văzut dincolo de farmecul Egiptului. La fel este și cu creștinii adevărați: dacă sunt atinși de Lumină, ei văd legitimarea directă a lui Dumnezeu, Stâlpul de Foc care atârnă acolo și semnele și minunile făgăduite de Scriptură; și indiferent ce spune o biserică sau altcineva, sămânța vine la Viață, chiar dacă sunt neînsemnați și puțini. De fapt gruparea lui Dumnezeu a fost întotdeauna în minoritate. Înțelegeți?

„Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru vă dă cu plăcere Împărăția.” (Luca 12.32). Ei o primesc. Dumnezeu este dator să-i cheme afară din toate organizațiile și grupările de peste tot, ca să se vadă dacă au fost sau nu hotărâți pentru Viață.

Priviți-l pe bătrânul Simeon, care a fost hotărât pentru Viață. Când Mesia a fost adus în Templu de mama Sa, Simeon era undeva într-o încăpere laterală, dar Duhul Sfânt l-a ridicat și l-a adus acolo pentru că era în așteptare. Viața era în el și îl înștiințase că nu va muri înainte de a-L vedea pe Hristos Domnul. Vedeți? Unul Domnului era acolo în Templu, iar Duhul Sfânt l-a călăuzit până la El, așa că L-a luat în brațe și a zis: „Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta.” (Luca 2.29-30).

Tot acolo, într-un colț, era o prorociță bătrână și oarbă numită Ana, care-L slujea zi și noapte pe Dumnezeu. Ea a prorocit și a zis: „Trebuie să vină Mesia, pentru că Îl văd venind.” Vedeți? Micuța sămânță din ea a văzut mai dinainte că El va veni și că va fi acolo, așa că a venit și ea cam în același ceas. Aceași Viață, Lumina, Duhul Sfânt, a venit în clădire în chipul unui Copil considerat nelegitim și înfășat în scutece, a trecut prin clădire și a întâlnit-o pe femeia aceea bătrână și oarbă care a venit condusă de Duhul, s-a oprit în fața Pruncului, a binecuvântat-o pe mamă și pe Copil și a spus ce se va întâmpla cu El în viitor. Vedeți? Aleși pentru Viață. Priviți-o, fiindcă nu au fost multe ca ea.

În zilele lui Noe au fost salvate numai opt suflete. Nu erau mulți, dar toți cei care au fost hotărâți pentru Viață, au intrat în arcă. Vedeți cum lucrează Duhul Sfânt în fiecare epocă și îi atrage pe oameni?

Noi observăm că credința care era în Moise l-a călăuzit să fie atent la ceea ce se va întâmpla și nu la ceea ce a fost. Priviți la ziua de mâine și nu la cea de azi! Priviți la făgăduințe și nu la strălucire! Priviți la oameni și nu la organizații.

Lot a fost fermecat de bunăstarea din Sodoma. El a văzut posibilitatea de a avea mulți bani și a mers în Sodoma, gândindu-se că poate deveni cineva. Ca evreu, el a putut ajunge un bărbat important acolo, pentru că era o persoană inteligentă și nepotul lui Avraam, iar mintea l-a condus să vadă strălucirea și bunăstarea materială. Vedeți? Mintea l-a condus să vadă farmecul bunăstării materiale, dar aceasta i-a paralizat atât de mult credința, încât nu a văzut focul care urma să distrugă o astfel de viață.

Așa sunt și oamenii de astăzi. Ei văd posibilitatea de a aparține de o organizație mare și de a avea o poziție în înalta societate a orașului, dar nu văd că credința lor este paralizată.

Dați-mi voie să repet aceasta încă o dată, ca să nu fiu înțeles greșit. După cum am spus, femeile de astăzi vor să se comporte ca niște actrițe, bărbații vor să se comporte ca niște comici de televiziune, iar predicatorii încearcă să transforme biserica lor într-o lojă modernă: „trebuie doar să fii membru aici.” Ei văd că dacă merg cu biserica au posibilitatea să devină episcopi sau ceva de felul acesta, așa că părăsesc Scriptura, cu toate că este chiar în fața lor și este legitimată de puterea și Cuvântul lui Dumnezeu care trăiește în oameni. Pur și simplu nu o vor, ci spun: „Nu vrem să avem de-a face cu așa ceva.” Vedeți? Dacă ar rămâne cu Scriptura și-ar pierde rangul și dreptul de a fi membru într-o denominațiune. Printre ei sunt și unii oameni sinceri, care asemenea lui Lot din Sodoma, stau acolo deși știu că acest lucru este pe dos. Dar știți ce fac prin aceasta? Paralizează credința aceea mică pe care o aveau, iar El nu mai poate lucra cu ei din cauza aceasta.

Moise a disprețuit lucrurile lumii. El și-a ancorat credința și a paralizat lumea. Deci, ori credința voastră paralizează strălucirea lumii, ori strălucirea lumii paralizează credința voastră. Voi trebuie s-o primiți pe una sau pe cealaltă, pentru că Biblia nu se schimbă și la fel Dumnezeu. El este Dumnezeul cel neschimbător.

Oamenii din timpul acesta privesc la lucruri mari, la organizații mari și spun: „Eu aparțin de cutare și cutare...”, dar deși merg acolo, între ei și oamenii de pe stradă nu este nici o deosebire. Este același lucru. Ei au ceva intelectual care vă atrage, dar vorbiți-le de vindecarea divină, de Stâlpul de Foc și de Lumina lui Dumnezeu, și imediat vor spune: „Acestea sunt pentru o minte slabă!”

Cu câteva zile în urmă, un predicator baptist a luat fotografia cu Îngerul Domnului și a râs de ea. Așa ceva este hulă și nu există iertare. Așa a spus Isus. Astfel, dacă vedeți că astăzi se înfăptuiesc aceleași lucrări pe care le-a făcut Hristos, care era Jertfa de ispășire, și vorbiți despre ele la fel cum au făcut evreii atunci, numindu-le de la Beelzebul, Satan, etc., faceți o hulă de neiertat, pentru că El le-a zis: „Eu vă

iert, dar când va veni Duhul Sfânt și va face aceleași lucrări, oricine va vorbi împotriva, nu va fi iertat nici în veacul acesta și nici în cel viitor.” (parafrizare).
Vedeți? Este suficient să spuneți un singur cuvânt împotriva.

Dacă sunteți rânduți pentru Viață, când acea Viață va ieși la suprafață, Îl veți vedea și Îl veți recunoaște la fel ca femeia de la fântână și ca toți ceilalți; dar dacă în voi nu este Viață, nu are ce ieși la suprafață, pentru că acolo nu este nimic. Este așa cum obișnuia să spună mama mea: „Voi nu puteți obține sânge dintr-o sfeclă roșie, pentru că în ea nu este sânge.” Atunci și puțina credință pe care o aveți este paralizată.

Lot putea să vadă strălucirea, dar nu avea suficientă credință ca să vadă focul care urma să nimicească acea strălucire. Mă întreb dacă noi, cei de astăzi, posedăm destulă credință ca să vedem aceasta. Mă întreb dacă femeile care vor să fie populare și se comportă ca femeile din lume, au această credință. Dacă procedează ca celelalte, văd că pot deveni mai frumoase vopsindu-se. Apoi își taie părul și se comportă ca unele stele de cinema. Totuși, mă întreb de ce credința lor nu paralizează aceste lucruri când știu că Biblia spune că femeia care-și taie părul este nesupusă, sau că o femeie care poartă haine bărbătești – pantaloni lungi sau scurți – este o urâciune înaintea lui Dumnezeu? Ele sunt atât de nesimțite, încât aceste lucruri devin normale pentru cele care le fac. Mă întreb însă, dacă toate acestea nu paralizează și puțina credință pe care o mai aveți pentru a merge cel puțin la adunare?

Lot a făcut la fel, iar aceasta l-a paralizat pe el și poporul de acolo, așa că nu puteau să vadă nimicirea care venea. Dar unchiul său, Avraam, avea o credință stabilă și nu a privit la strălucire. El n-a vrut să aibă nimic a face cu ea, deși avea o viață grea și trăia cu Sara în pustie, unde pământul era greu de lucrat și sărăcăcios. Cu toate acestea, ei nu s-au uitat nici la strălucire și nici la posibilitatea de a deveni populari. Biblia spune că Sara era cea mai frumoasă femeie din țară dar cu toate acestea, a rămas supusă soțului ei și l-a ascultat, numindu-l chiar „domnul” ei. Acesta este motivul pentru care Biblia o amintește și o dă ca exemplu chiar și în Noul Testament, unde scrie: „...ca Sara, care asculta pe Avraam și-l numea „domnul ei”. Fiicele ei v-ați făcut voi, dacă faceți binele” și ascultați prin

credință.(1Petru 3.6).

Îngerul Domnului a vizitat cortul lor mic din pustie și a vorbit cu ei. Vedeți, nu aveau nici măcar o casă în care să locuiască, ci trăiau în acel ținut sărăcăcios; și la fel sunteți voi. Puteți vedea din exemplul acesta, că astăzi este din nou așa cum a fost atunci?

Prin credința sa mare, Moise a putut spune „Nu!” tuturor lucrurilor lumii în care trăia și a făcut o alegere corectă. El a ales să meargă împreună cu poporul lui Dumnezeu și să sufere robia alături de ei. De ce? Pentru că credea. El a văzut făgăduința și timpul sfârșitului, așa că i-a lăsat credinței o alegere liberă. Astfel, nu a dat atenție posibilităților pe care le vedeau ochii lui prin faptul că putea fi următorul Faraon, ci a privit mai departe, spre mâine.

Oh, dacă ar putea face aceasta și oamenii de astăzi! El nu a văzut lumea în care trăia. Dacă priviți la lumea actuală, vă veți hotărî pentru ea, dar întoarceți-vă ochii de la ea și priviți spre făgăduințele lui Dumnezeu, spre mâine. Moise a ales prin credință, și a ales să fie numit „fiul lui Avraam.” Cum a putut face aceasta când avea marea împărăție egipteană și lumea întreagă în mâinile lui? Moise era viitorul Faraon, era un bărbat de patruzeci de ani și era pregătit să-și ia tronul în primire, dar nu a privit la aceasta.

Uitați-vă la femeile care l-ar fi înconjurat zi de zi: un harem. Ce plăcut ar fi fost să stea acolo, să bea vin și să privească acele striptease în timp ce dansau; să i se facă ventilație cu acele evantaie uriașe, să aibă femei din toată lumea, toate giuvaierile, comorile și întreaga oștire. Tot ce trebuia să facă era să se așeze, să mănânce mâncăruri deosebite și să spună: „Trimiteți oștirea în locul cutare și cuceriți națiunea aceea, pentru că o vreau!” Aceasta era tot ce trebuia să facă: să stea acolo, să se răcorească, să deschidă gura și să lase ca frumoasele striptease să-i toarne vin și să-i dea să mănânce, în timp ce îl cuprindeau cu brațele. Vedeți? Cele mai frumoase femei ale lumii.

În fața lui era toată strălucirea lumii, dar ce a făcut Moise? Nici nu s-a uitat la ea, pentru că știa că acolo era moartea și că focul era pregătit pentru ea. El a privit spre grupul acela de oameni asupriți și disprețuiți și prin credință a ales să poarte ocară lui Hristos și să se considere fiul lui Avraam. „Eu nu sunt fiul acestui faraon, chiar dacă mă face episcop, diacon sau papă. Sunt fiul lui Avraam și ca urmare aleg să mă îndepărtez de lucrurile acestei lumi.” Amin, Amin și Amin.

El a făcut acesta prin credință. Prin credință s-a îndepărtat de strălucirea lumii și a refuzat posibilitatea de a fi ales arhiepiscop, supraveghetor general sau altceva de felul acesta. Nici măcar n-a privit spre ele.

Dar oamenii de astăzi zic: „Dacă devin episcop, oamenii îmi vor spune: „sfinte părinte”, sau „Dr. Cutare.” Toți vor fi la dispoziția mea, mă vor bate pe umăr și vor spune: „O, băiatul acesta are ceva deosebit!” sau: „Stați liniștiți fiindcă vine episcopul, iar ceea ce spune el este lege.” Vedeți? Oamenii vin din toată lumea ca să-l vadă pe papa și ca să-i sărute mâna și inelul. Ce posibilitate pentru catolici să devină episcopi sau arhiepiscopi și pentru protestanți să fie bărbați renumiți într-o organizație! Dar dacă veți privi prin ochii credinței, veți vedea dincolo de toate acestea; veți vedea sfârșitul tuturor acestor lucruri, pentru că Domnul a spus că totul va fi nimicit. Credința vă ridică deasupra și prin ochii vulturului vedeți ziua de mâine și nu pe cea de astăzi, așa că veți alege să fiți numiți fiii lui Avraam.

Pentru că nu avea credință, când i-a privit pe copiii lui Dumnezeu, Faraon a văzut niște fanatici, așa că i-a făcut sclavi, a râs de ei și i-a disprețuit, cum fac și oamenii de astăzi. Este același lucru. Dar Moise i-a privit prin credință și i-a văzut ca popor binecuvântat în țara făgăduită. Poate a fost o luptă grea să-i conducă până acolo, dar Moise a decis să meargă cu ei. Oh, cum aș putea să mă adâncesc în aceste lucruri, dar timpul trece!

Este foarte greu să-i aduci pe oameni înapoi. Ca să faci aceasta, trebuie să te duci și să trăiești cu ei; trebuie să fii unul dintre ei. Sunt atât de intelectuali încât nu-i mai poți mișca, de aceea trebuie să se întâmple ceva. Va fi foarte greu pentru că organizațiile te vor respinge, dar cu toate acestea, trebuie să te hotărăști.

„Eu sunt unul dintre ei.” Vedeți? Credința lui Moise a făcut aceasta; credința lui a scânteiat. Desigur. A fost foarte greu să-i conducă spre făgăduință, dar s-a decis să meargă cu ei, indiferent cum s-au purtat cu el și chiar dacă l-au refuzat. El s-a dus și a ieșit cu ei.

Nădăjduiesc să înțelegeți corect. În ordine. Du-te cu ei! Fii unul dintre ei, pentru că este de datoria ta s-o faci. Poate va fi o luptă grea și va trebui să suferi, dar du-te oricum. Credința l-a condus pe Moise să se decidă pentru Cuvânt și nu pentru strălucire, așa că el a ales Cuvântul. Aceasta a făcut credința lui Moise.

Gândiți-vă că acolo era cea mai înaltă strălucire a lumii și că putea fi următorul Faraon, dar unde erau cei cu făgăduința lui Dumnezeu? În groapă, lucrători în mocirlă. Însă dacă credința se uită la cel mai răucopil al lui Dumnezeu, el o prețuiește mai mult decât orice lucru pe care i-l poate oferi lumea.

Dacă credința poate vedea Cuvântul descoperit, atunci este mai mult decât strălucirea, arhiepiscopia sau orice altceva. Prin credință puteți vedea cele mai rele lucruri, îi puteți vedea pe cei respinși și alungați și chiar dacă sunt în starea cea mai rea, credința îi va prețui de un milion de ori mai mult decât pe cel mai bun lucru pe care îl poate oferi lumea.

Așa cântăm și noi: „Voi merge pe cale cu cei disprețuiți ai Domnului...” Vedeți? Credința vede ce vrea să facă Dumnezeu.

Nădăjduiesc că ceea ce spun pătrunde în voi! Credința nu se uită la prezent, ci privește spre ceea ce dorește Dumnezeu și procedează ca atare. Aceasta face credința. Ea vede ce vrea Dumnezeu și face întocmai. Prin aceasta este credința activă!

Credința are o perspectivă îndepărtată. Ea privește numai înainte și are tot timpul ochii ațintiți asupra țintei. Amin. Fiecare țintaș bun știe aceasta. Credința are o

perspectivă îndepărtată și este ca un telescop sau ca un binoclu cu care priviți în depărtare. Voi nu aveți nevoie de binoclu ca să vă uitați la ceas, dar aveți nevoie de el ca să puteți privi în depărtare; iar credința face la fel. Credința este Binoclul lui Dumnezeu și este formată din două telescoape: Vechiul și Noul Testament, prin care vede fiecare făgăduință pe care a dat-o El. Credința le vede deja de la distanță mare și privește doar sfârșitul, indiferent ce spune prezentul. Ea nu-și lasă privirea în jos, ci se uită numai în sus și focalizează direct pe Cuvânt. Aceasta face credința: ea pune în mișcare aceste lucruri în om.

Fiți atenți! Ceea ce Faraon numea „mare”, Dumnezeu numea „urâciune.” Faraon putea spune: „Moise, tu ești următorul Faraon, așa că îți predau ție conducerea, îți aparține.” Acesta era un lucru mare. „Vei fi un bărbat mare, Moise. Vei fi episcopul; vei fi asta sau cealaltă, de aceea, nu pleca, ci rămâi aici!” Dar vedeți, ceea ce el numea „mare”, Dumnezeu numea „urâciune.”

Aș vrea ca voi, femeilor și bărbaților, să vă gândiți la aceasta. Ceea ce lumea numește „mare”, Dumnezeu numește „un gunoi.” Nu spune Biblia că este o urâciune ca femeia să poarte haine bărbătești? Voi spuneți că sunteți șirete dacă faceți aceasta, dar de fapt îi predați Satanei trupurile voastre. Să nu faceți aceasta!

Vouă, bărbaților care trăiți ca lumea, în care vă ascundeți și vă simțiți bine, și vouă, celor care nu aveți destul curaj să vă convingeți nevestele să înceteze cu lucrurile lumii, să vă fie rușine! Voi vă numiți fii ai lui Dumnezeu, dar mie mi se pare că sunteți ca sodomiții. Nu vreau să vă jignesc, ci vă spun adevărul, iar dragostea se lasă corectată. Întotdeauna.

O mamă care nu se îngrijește de copilul ei, nu îl corectează, nu îl bate și nu îl îndreaptă la timp, nu este o mamă adevărată. Așa este.

Fiți atenți! Faraon a spus: „Egiptul este măreț!”, dar Moise a văzut totul într-o viziune, iar Dumnezeu i-a zis: „Este o urâciune!” Și Moise a ales ceea ce a spus Dumnezeu.

Fiți foarte atenți! Credința vede ceea ce vrea Dumnezeu să vedeți; ea vede ceea ce vede Dumnezeu, pe când mintea și înțelegerea voastră văd ceea ce vă lasă lumea să vedeți. Fiți atenți la înțelegerea mintală, fiindcă ea spune: „Acea este numai o concepție omenească... Nu este și aceasta la fel de bună?” Vedeți? Exact aceasta se întâmplă dacă folosiți mintea, care este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta este exact ceea ce vrea lumea să vă arate. Dar credința nu privește la aceste lucruri, ci privește doar la ceea ce a spus Dumnezeu. Voi știți și refuzați înțelegerea omenească, fiindcă ea vede ceea ce vă lasă lumea să vedeți: denomi-națiunile mari.

Dacă îi întrebi pe oameni: „Ești creștin?”, ei îți răspund: „Oh, eu spun prezbiterian!” sau: „Eu sunt metodist!” sau luteran, penticostal, etc. „Eu sunt asta sau cealaltă!” Aceasta este mintea omenească: „Eu aparțin de prima biserică!”; „Eu sunt catolic!”; „Eu sunt asta sau cealaltă!”

Aceasta este mintea și pentru că aveți o denomi-națiune mare, spuneți cu plăcere,: „Noi avem cei mai mulți membri din lume; mai mulți decât orice altă biserică.” Dar există o singură Biserică adevărată, iar la aceea nu vă puteți atașa, ci trebuie să vă nașteți în ea. Și dacă vă nașteți în ea, Dumnezeu cel viu va lucra personal în voi, ca să Se legitimeze. Vedeți? Dumnezeu locuiește în Biserica Sa.

Dumnezeu merge în fiecare zi la biserică; El trăiește în biserică, El trăiește în voi, fiindcă sunteți Biserica Lui, Cortul întâlnirii în care locuiește Dumnezeu. Voi personal sunteți Biserica Dumnezeului celui viu, iar dacă Dumnezeu cel viu trăiește în ființa voastră, înseamnă că lucrarea voastră este de la El. Dar dacă nu este așa, atunci Dumnezeu nu este acolo, pentru că El nu v-ar putea lăsa să faceți ceva despre care a spus în Cuvântul Său: „Nu face aceasta!” Așa ceva ar fi pe dos. Dacă voi dezmințiți ceea ce a spus El, dovediți că nici măcar nu este Viața în voi. Așa este.

Credința l-a condus pe Moise spre ascultare. Fiți atenți! Acolo este tânărul Faraon, iar dincolo este tânărul Moise, amândoi cu un scop.

Moise a văzut ocara poporului său și a prețuit-o mai mult decât pe toate comorile Egiptului. El a fost condus prin credință și a urmat ceea ce i-a spus credința prin Cuvânt, iar ea l-a condus în ascultare, apoi la mântuire și l-a făcut nemuritor în prezența lui Dumnezeu.

Dar Faraon s-a lăsat călăuzit de vedere, de minte și de strălucire, care l-au dus pe el la moarte și Egiptul la destrămare, așa că națiunea lui nu s-a mai ridicat niciodată la mărirea de atunci. Aici o aveți! Uitați-vă la una și veți muri; uitați-vă la cealaltă și veți trăi. Alegeți astăzi!

Este aceeași alegere pe care Dumnezeu a pus-o și înaintea lui Adam și a Evei în grădina Eden, și trebuie să vă decideți prin credință. Fiți atenți, pentru că vederea l-a condus pe Faraon la moarte și Egiptul la distrugere, dar Moise a crezut și nu s-a temut deloc de Faraon. Pe el nu l-a interesat ce spune Faraon și nu s-a temut de amenințările lui, cum s-au temut mama și tatăl său. Când a primit dovada că el era persoana care urma să elibereze poporul Israel și să-l scoată din Egipt, nu s-a mai îngrijorat deloc de ce va spune Faraon și nici nu s-a mai temut de el. Amin, amin, amin! Cred că înțelegeți ce vreau să spun.

În credință nu este frică; ea are mușchi mari și puternici și păr pe piept. Ea spune: „Stai liniștit!” și fiecare se liniștește. Asta-i tot! „Eu știu pe ce stau.” Dar ceilalți spun: „Poate este așa...” Voi trebuie să luați poziție și să vă arătați mușchii. Asta-i tot! Credința o desăvârșește.

Lui Moise nu i-a mai fost frică de Faraon după ce Dumnezeu a confirmat chemarea lui. El a crezut de la început că avea o chemare, dar când Dumnezeu a întărit aceasta și i-a zis: „Așa este!”, s-a dus înaintea lui Faraon și a celorlalți și le-a dovedit că era trimisul Lui.

Observați! Faraon a vrut să-și folosească înțelepciunea și i-a zis lui Moise: „Știi ceva? Voi încheia un legământ cu tine (Aceasta s-a întâmplat după ce a văzut că plăgile începuseră să-i lovească țara). Puteți merge să vă rugați în pustie, dar nu la

o depărtare mai mare de trei zile.” Dar voi știți cu toții că acesta a fost doar gândul lui Faraon: „Mergeți la o depărtare de trei zile, dar nu mai mult.”

Nu este și astăzi la fel? „Totul este în ordine dacă vă atașați la o comunitate.” Dar vă spun ceva: credința pe care o avea Moise nu era una care să meargă „numai atât de departe”, așa că i-a zis lui Faraon: „Vom ieși cu toții și vom merge tot drumul!” Așa este. „Noi mergem în țara făgăduită! Nu ne mulțumim doar să ieșim de aici, să facem o denomi-națiune și să stăm într-un loc, ci mergem până la capăt!” Amin. „Noi mergem în țara pe care ne-a făgăduit-o Dumnezeu.”

Câți faraoni sau căpetenii denomi-naționale stau astăzi pe platformă și spun: „Dacă faceți asta și cealaltă este suficient!”? Vedeți? „Mergeți numai atât de departe.”

Dar Moise a răspuns: „O, nu! Nu, nu, și nu!” Vedeți?

„De ce nu?” a întrebat Faraon. „Dacă aveți o astfel de credință, am să vă spun eu ce trebuie să faceți: veți merge să vă închinați doar tu și bătrânii. Voi toți puteți avea această religie, dar să nu o răspândiți în popor!”

Știți ce a spus Moise? „Nu vom lăsa în urmă nici măcar o copită, ci vom pleca toți și vom merge tot drumul! Nu voi pleca până nu pleacă toți cu mine, și cât timp voi sta aici, îți voi da de furcă!” Asta este.

Oh, ce slujitor curajos! „Îi voi lua pe toți cu mine! Nu este suficient să o am doar eu, apoi să mă așez jos și să spun: „Este în ordine!”, ci vreau să mă urmeze tot poporul! Vor merge toți cu noi!” Amin. Și a adăugat: „Nu vom lăsa aici nici oile și nici altceva. Nici măcar o copită nu va rămâne în urmă, ci vom pleca cu toții în țara făgăduită. (Amin). Chiar dacă este doar o casnică sau o slujitoare neînsemnată, o femeie bătrână sau un bărbat bătrân, indiferent cine ar fi, vor merge toți cu noi. Nu va rămâne nici măcar unul. Amin. Nu ne lăsăm influențați de nimeni și de nimic, ci vom ieși afară toți!” Așa este corect.

Religiile de acolo trebuie să fi fost într-adevăr într-o contradicție, nu-i așa? Moise nu a crezut în religia aceea care mergea doar până la un anumit loc. Nu, el nu a crezut așa. Am putea vorbi toată ziua despre aceasta, dar trebuie să mă întorc la textul nostru.

Fiți atenți! Ce minunat! Mie îmi place cu adevărat ceea ce urmează, fiindcă în cele din urmă, Faraon a zis: „Plecați!” Vedeți? Dumnezeu îl chinuia prin glasul lui Moise și a făcut tot ce trebuia făcut: a făcut soarele să apună la amiază, a chemat broaștele, muștele, piatra, focul, fumul și moartea în familii. El a făcut toate acestea, silindu-l pe Faraon să spună în cele din urmă: „Plecați! Luați tot ce aveți și plecați!” Oh, slavă lui Dumnezeu!

Sunt atât de bucuros pentru că un om îl poate sluji pe Dumnezeu într-un mod atât de desăvârșit, încât Satan nu poate face nimic împotriva lui. Ascultați-L pe Dumnezeu atât de desăvârșit, încât Satan să nu mai poată zice decât: „Ah, pleacă de aici, fiindcă nu vreau să mai aud nimic!” Așa este. Voi puteți s-o faceți atât de desăvârșit.

Vedeți? Dacă Dumnezeu nu ar fi fost de partea lui, Moise ar fi devenit de râs și de batjocură, dar așa s-a împlinit tot ceea ce a exprimat.

Faraon trebuia să stea pe ceea ce spusese. El era episcopul, așa că trebuia să fie statornic. Desigur, nu putea zice: „NU!” pentru că aceasta ar fi însemnat să dezmintă ceea ce spusese la început, așa că în cele din urmă a zis: „Plecați! Nu vreau să vă mai aud! Luați cu voi tot ce aveți și plecați de aici!”

În următoarele cincisprezece minute, aș vrea să-l privim pe Moise după ce Dumnezeu a făcut atâtea pentru el și i-a arătat semne și minuni. Fiți foarte atenți! Dumnezeu i-a zis: „Eu ți-am spus: „Voi fi cu tine, așa că vei spune: „Să vină muștele!” și muștele au venit.” Aceasta era o creație. Cine poate aduce întunericul peste pământ în afară de Dumnezeu? „Apoi ai zis: „Să vină întunericul!” și întunericul a venit. Ai zis: „Să vină broaștele!” și broaștele au fost chiar și în casa și

patul lui Faraon.” Creator. „Eu am vorbit prin tine, Moise, și Cuvântul care a ieșit pe buzele tale a fost creator. Comparativ cu Faraon, tu ai fost într-adevăr un dumnezeu.” Desigur. „Toate acestea le-am făcut Eu prin tine.”

După ce au ieșit din Egipt, poporul a ajuns într-un loc unde îi aștepta o încercare, iar Moise a început să strige: „Ce să fac?”

Aș vrea să fiți atenți, pentru că aceasta este o lecție mare. Biblia spune că copiilor lui Israel le-a fost frică atunci când au văzut că oștirea lui Faraon se apropia de ei. Dumnezeu a împlinit totul. El a adunat biserica și i-a trimis în acea călătorie. Ei fuseseră chemați afară și ieșiseră dintr-o denominațiune, iar acum s-au adunat împreună, în timp ce Moise s-a retras undeva și a zis: „Ce trebuie să fac, Doamne?”

Nu demult, El îi spusese: „Moise, tu știi că te-am ales să faci aceasta, așa că du-te înainte.” „Da, Doamne.”

„Du-te, vorbește Cuvântul și se va întâmpla: vor veni muștele. Vorbește din nou și așa va fi. Fă ceva și se va întâmpla.” Totul fusese „Așa vorbește Domnul,” „Așa vorbește Domnul, „Așa vorbește Domnul!” Dar acum era în necaz, iar Dumnezeu i-a vorbit din nou și i-a zis: „Eu v-am chemat afară și v-am trimis în această călătorie. Biserica este adunată, așa că adu-i înapoi, potolește-i și stați liniștiți.”

„Doamne,” i-a răspuns Moise, „privește cine vine acolo! Este chiar Faraon, iar oamenii sunt cu toții... Ce trebuie să fac? Ce trebuie să fac?”

Oare nu era omenește să strige: „Ce trebuie să fac?”? Aici iese la suprafață natura umană a lui Moise, care voia să-L aibă tot timpul pe Dumnezeu la spatele lui ca să-l împingă în lucrare. Așa suntem și noi astăzi. După ce am văzut tot ce a făcut El, încă mai vrem să fim împinși de la spate de Dumnezeu ca să facem ceva.

Moise s-a îndoit puțin și a zis: „O, Doamne, Te voi întreba ca să văd ce-mi vei spune.” Și Domnul i-a răspuns: „Dacă tu spui: „Este în ordine,” voi spune și Eu la fel.” Dumnezeu îl alesese pentru lucrarea aceasta și dovedise că era cu el, dar cu toate acestea, când a dat de greutate, Moise a și început să strige: „Ce pot să fac? Doamne, ce pot să fac?”

Gândiți-vă că chiar el prorocise și îi spusese poporului: *„Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta; căci pe egiptenii aceștia, pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată.”* (Exod 14.13). Dar imediat după aceea a început să strige: „O, Doamne, ce putem face?” Vedeți, el prorocise deja ce se va întâmpla, și pentru că Cuvântul Domnului era în el, ceea ce exprimase era pe care să se împlinească. Totuși Moise a început să strige: „Ce să fac?”

Oh, aceasta este natura noastră omenească! Acesta sunt eu! Dumnezeu îi spusese: „Eu sunt cu tine și voi împlini tot ce spui!” și dovedise aceasta. Dar acum se crease pentru un moment o situație și el striga: „Ce trebuie să fac? Ce trebuie să fac, Doamne? Unde ești? Mă auzi? Ce trebuie să fac?” Moise striga deși Dumnezeu îl însărcinase, îl trimisese, îl legitimase și făcuse totul prin el; Se exprimase prin el.

Vedeți, omul vrea să se odihnească și să fie împins tot timpul de Dumnezeu.

Moise știa bine că Dumnezeu îl unsese pentru această lucrare și că dovedise aceasta; el știa că timpul eliberării poporului sosise, și că Dumnezeu îi adunase pe toți împreună prin semnele și minunile făcute de El. Mă urmăriți? El i-a adunat împreună și a dovedit tot ce a spus: a făcut un semn și a adus dovada. Dumnezeu îl trimisese la ei ca proroc și împlinise tot ce exprimase el, fiind create chiar și muște. Dumnezeu făcuse tot ce îi făgăduise, dar cu toate acestea, Moise voia să-L aștepte pe „Așa vorbește Domnul!”

El ar fi trebuit să știe că și confirmarea alegerii lui era „Așa vorbește Domnul!” și

că însărcinarea lui era „Așa vorbește Domnul!” Puteți cuprinde ce spun? Atunci de ce l-a mai așteptat pe „Așa vorbește Domnul?”

El a întrebat: „Doamne, ce pot face? I-am adus pe acești copii până aici, dar acum s-a creat o situație: Faraon vine în urma noastră și îi va ucide pe toți. Ce trebuie să fac?” Chiar el spusese ce trebuiau să facă și care va fi sfârșitul națiunii în care fusese crescut. Nădăjduiesc că înțelegeți.

Dar deși spusese mai dinainte ce se va întâmpla: „Pe aceștia nu-i veți mai vedea niciodată, pentru că Dumnezeu îi va nimici!” în clipa încercării a strigat: „Ce trebuie să fac, Doamne? Îl voi aștepta pe „Așa vorbește Domnul!” iar după ce va vorbi Dumnezeu, voi ști ce trebuie să fac.”

Gândiți-vă că Faraonul acela nu-l cunoștea pe Iosif, iar Moise s-a ridicat și a prorocit sfârșitul acelei națiuni. El era chiar în locul unde trebuia să se întâmple aceasta, dar imediat după aceea a strigat: „Ce trebuie să fac, Doamne? Ce trebuie să fac?”

Nu este aceasta ființa omenească? Nu exact aceasta este natura umană? „Ce trebuie să fac?” Moise a prorocit și Dumnezeu a confirmat tot ce a exprimat el, fiindcă fusese chemat în acea slujbă. Atunci de ce a mai întrebat: „Ce trebuie să fac?” Tot ce trebuia să facă, dacă avea nevoie de ceva, era să exprime Cuvântul. Dumnezeu a vrut ca Moise să se folosească de darul credinței care îi fusese dat pentru această lucrare; a vrut ca oamenii să recunoască faptul că era cu Moise și că el avea Adevărul, pentru că dovedise deja aceasta. Și iată că el stătea în așteptare zicând: „Doamne, eu sunt doar un copil. Spune-mi Tu ce trebuie să fac și voi merge și voi face întocmai, pentru că am nevoie de „Așa vorbește Domnul!”

„Frate, acesta este „Așa vorbește Domnul?”

„Da, frate Moise, acesta este „Așa vorbește Domnul.”

„Desigur. Este bine. Acum Îl avem pe „Așa vorbește Domnul,” și s-a întâmplat. Nu a greșit nici măcar o singură dată.

Biserica a fost chemată afară și El i-a condus în această călătorie, dar când s-a ivit acea situație deosebită, Moise a început să strige: „Doamne, este „Așa vorbește Domnul? Ce trebuie să fac?”

În ordine. Dumnezeu voia ca Moise să se folosească de darul credinței, pe care îl așezase în el și îl confirmase. El confirmase clar înaintea poporului și a lui Moise, prin Cuvânt și prin lucrările care se întâmplaseră sub ochii lor, că El este. Totul fusese dovedit clar, ceea ce înseamnă că nu mai trebuia să se îngrijoreze și să-și facă gânduri cu privire la nimic. Prin chemarea la viață a acelor muște, Dumnezeu dovedise clar că Cuvântul Său era în Moise, dar când s-a ivit această situație, el a vrut să întrebe ce trebuie să facă.

Nădăjduiesc că acest lucru va pătrunde adânc în inimile voastre, ca să puteți vedea unde vă aflați voi. Nu vă simțiți mari când vedeți aceste lucruri? Noi arătăm spre greșelile lui Moise, dar pe ale noastre le vedem?

El stătea acolo și știa că acela era ceasul când trebuia să se întâmple acel lucru; știa că Dumnezeu i s-a arătat într-un Stâlp de Foc, că l-a trimis la popor și că tot ce a exprimat s-a întâmplat întocmai, până acolo că au avut loc chiar și creații. El a făcut lucruri pe care le poate face numai Dumnezeu, dovedind prin aceasta că glasul lui era Glasul lui Dumnezeu. Așa a scos afară poporul pe care trebuia să-l conducă în țara făgăduită, dar acum stătea acolo și striga: „Ce trebuie să fac?”

Aceasta este ființa umană care vrea să fie purtată tot timpul, așa cum mi-a spus odată fratele Roy Slaughteter. Noi vorbeam de cineva și eu am zis: „Am făcut aceasta, iar acum voi face aceasta...” Dar el mi-a răspuns: „Frate Branham, dacă astăzi îl lași să se sprijine pe umerii tăi, mâine va trebui să-l porți în spate.”

Așa sunt oamenii. Astăzi se sprijină pe umerii voștri, iar mâine trebuie să-i duceți în spate. Așa a făcut și Moise. După ce l-a însărcinat și i-a dovedit că El face acele lucruri, Dumnezeu a trebuit să-l și poarte. Poporul ar fi trebuit să spună: „Vorbește Cuvântul, Moise! Noi am văzut cum ai făcut în Egipt și cum ai fost legitimat de Dumnezeu. Ești același Moise, așa că, fă-o!” Amin. Vedeți? El ar fi trebuit să știe aceasta, dar nu a știut. Oare nu este și astăzi la fel?

Eu cred că Dumnezeu a fost dezgustat când strigătele lui au ajuns la El, așa că a zis: „De ce strigi la Mine? Nu am dovedit deja însărcinarea ta? Nu ți-am spus că Eu te-am trimis în această slujbă? Nu Eu te-am trimis să faci aceasta? Nu ți-am făgăduit că voi fi cu gura ta, că voi fi lângă tine și că tu vei face semnele și minunile? Nu ți-am făgăduit aceasta? Nu am făcut întocmai cum am spus și n-am nimicit fiecare dușman care s-a apropiat de tine? Și acum stai lângă Marea Roșie, pe calea indicată de Mine, așa cum ți-am poruncit și strigi la Mine? Nu Mă crezi? Nu vezi că Eu te-am trimis să faci aceasta?”

Oh, acesta este omul! Dumnezeu a fost dezgustat de acest lucru și a zis: „Tu știi că poți să te folosești de acest dar și că trebuie să-i duci pe copiii aceștia în țara făgăduită. Acum ești strâmtorat într-un colț și nu poți face altceva? De ce strigi la Mine? De ce te uiți la Mine? Nu te-am legitimat înaintea poporului? Nu ți-am dovedit și ție că sunt cu tine? Nu este totul conform Scripturii? Nu am făgăduit că voi conduce poporul în țara aceasta? Nu te-am chemat și nu ți-am spus că Eu o voi face? Nu te-am însărcinat să mergi și nu ți-am spus că voi fi Eu și nu tu? Nu ți-am spus că voi merge cu tine, că voi fi cu buzele tale și că voi face tot ce vei spune? Nu am făcut-o? Atunci de ce te comporti ca un copil la prima încercare minoră pe care o ai? Tu trebuie să fii bărbat. Vorbește poporului!” Amin. „Înaintează!” Amin. „Nu striga, ci vorbește!” Amin. Aici o aveți.

Oh, îmi place aceasta! „De ce strigi la Mine? Vorbește poporului și mergeți înainte spre țintă! Indiferent ce este: boală, învierea morților sau altceva, vorbește și Eu voi confirma! Vorbește poporului!”

Ce lecție! Ce lecție! Oh, unde suntem noi în călătoria noastră? Vedeți unde

suntem?” La al treilea Exod, desigur. Recunoașteți că suntem chiar în fața ușii, chiar înaintea venirii Domului!

Moise fusese uns pentru această însărcinare, dar cu toate acestea îl mai aștepta pe „Așa vorbește Domnul!” Acesta este motivul pentru care Dumnezeu i-a zis: „Nu mai striga, ci vorbește, pentru că Eu te-am trimis!”

O, Doamne! Cum este cu adunarea din dimineața aceasta? Dumnezeu a confirmat prin Stâlpul de Foc, prin semne și minuni și prin toate lucrurile, că suntem la fel ca în zilele Sodomei. El a făgăduit că va veni din nou, și iată că lumea este în aceeași stare ca atunci; națiunea este și ea în aceeași stare; femeile și bărbații sunt în aceeași stare și la fel biserica. Totul arată că suntem la sfârșit: mediul înconjurător, semnele, farfuriile zburătoare de pe cer și fenomenele tainice care au loc, marea urlă, inimile oamenilor cedează de frică, neînțelegerile dintre popoare, biserica se prăbușește, iar *„potrivnicul se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu” sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.”* (2Tesaloniceni 2.4). Toate acestea au venit în această națiune.

Bisericile s-au organizat, așa că toți s-au adunat ca niște stricate la o curvă; toți în același fel de curvie. Care este aceasta? Ei le permit femeilor să-și taie părul și le spun bărbaților că pot face una sau alta. „Faceți aceasta,” spunea un predicator, „pentru că toți avem Evanghelia socială,” etc.

Oh, nu vedeți că aceasta este curvie spirituală împotriva Cuvântului lui Dumnezeu? Dumnezeu ne-a trimis Cuvântul Său în afara granițelor denominațiilor și ne-a dat Stâlpul de Foc, pe Duhul Sfânt care este deja de treizeci de ani printre noi, și a împlinit tot ce a prorocit și a vestit.

„Vorbește poporului și pășește înainte!” Amin. Noi avem o țintă, iar aceasta este mântuirea. Amin. Lăsați-ne să mergem înainte, pentru că suntem pe drum spre Țara făgăduită și *„toate lucrurile sunt posibile pentru cei ce cred.”*

„Vorbește-le oamenilor! Nu am dovedit-o? Nu v-am lăsat să fotografiați chipul Meu și nu am făcut toate celelalte lucruri necesare ca să îți dovedesc că Eu sunt cu tine? Nu ai anunțat de pe platformă ce se va întâmpla, cu trei luni înainte ca acel eveniment să aibă loc și nu au scris revistele un articol despre aceasta, cu câteva săptămâni înainte? S-a întâmplat întocmai, aceste lucruri fiind confirmate chiar și de știință, dar deși ai văzut tot ce am făcut, tu stai încă și aștepti? Vorbește poporului și du-te mai departe, ca să ajunghi la țintă!” Amin.

Nu i-a spus profetul Natan, împăratului David: *„Fă tot ce este pe inima ta, căci Dumnezeu este cu tine.”*?

Iosua a fost uns și trimis să ia țara făgăduită în stăpânire pentru Dumnezeu și pentru poporul Său. Într-una din lupte, ziua era pe sfârșite, iar el avea nevoie de mai mult timp ca să îndeplinească lucrarea pentru care a fost trimis și însărcinat. Iosua era un bărbat uns, iar Dumnezeu i-a zis: *„Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise.”* (Iosua 1.5). Amin. „Eu îți voi da această țară, de aceea vreau să mergi acolo! Îi voi da în mâinile tale pe amaleciți, pe filistenii, pe fereziți și pe toți ceilalți. Nimeni nu va putea să stea împotriva ta, cât vei trăi, pentru că nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.”

Bazându-se pe aceasta, Iosua a scos sabia și a zis: „Urmați-mă!” apoi a început să lupte. Și ce s-a întâmplat? I-a nimicit. În timpul luptei, soldații vrăjmași s-au risipit în grupuri mici, iar dacă ar fi venit noaptea, ar fi avut timp să se regrupeze, pentru ca a doua zi să-i atace din nou. Soarele era aproape de asfințit, dar Iosua nu a căzut în genunchi și nu a zis: „Ce să fac, Doamne Dumnezeule? Ce să fac?” ci a vorbit pur și simplu și a zis: „Oprește-te soare! Stai pe loc! Eu sunt slujitorul lui Dumnezeu uns pentru această lucrare și am o dorință: „Stai pe loc și nu înceta să strălucești, iar tu, Lună, rămâi unde ești!” și așa s-a întâmplat până când s-a încheiat lupta și a fost învinsă oștirea dușmană.

Vedeți? Soarele l-a ascultat. Nu s-a auzit nici un strigăt, ci i-a vorbit pur și simplu: „Soare, oprește-te pe loc, iar tu, Lună, rămâi unde ești acum!” Iosua nu a strigat: „Ce să fac, Doamne? Dă-mi ceva mai multă lumină.” El avea nevoie de lumina

soarelui, iar când i-a poruncit să se oprească pe cer, soarele l-a ascultat.

Samson a fost uns de Dumnezeu și trimis să distrugă națiunea filisteană, iar pentru aceasta posedă darul puterii. Într-o zi, filistenii l-au surprins în câmp liber, și nu avea nici suliță și nici altă armă ca să se apere. Filistenii au năvălit ca unul asupra lui, dar știți ce a făcut Samson? A îngenuncheat cumva și a zis: „Doamne, aștept o vedenie, așa că spune-mi ce trebuie să fac!”? Nicidecum! El știa bine că are o însărcinare, așa că a văzut o falcă de măgar, a luat-o și a omorât cu ea o mie de filistenii. El nu a strigat spre Dumnezeu, fiindcă desigur, Dumnezeu îl confirmase deja prin alte lucrări pe care le făcuse și știa că este slujitorul uns și trimis de El să nimicească națiunea filistenilor. Și a făcut-o. Indiferent de situații, Samson a făcut-o. El nu s-a rugat pentru nimic, fiindcă aceasta era însărcinarea sa și Dumnezeu lucra prin el. Așa se face că a luat falca aceea de măgar și a ucis cu ea o mie de oameni.

Ar fi fost suficient să lovească un singur coif filistean gros de un țol și jumătate (patru centimetri), și falca aceea de măgar s-ar fi rupt în mii de bucăți, dar el a ucis cu ea o mie de oameni, iar când a terminat cu ei, falca aceea era încă întregă în mâna lui. Vedeți? Samson nu a pus întrebări și nu a strigat, ci a vorbit și i-a nimicit.

„Samson, învinge-i pe filistenii!”

„Să-i înving pe filistenii, Doamne? Eu știu că m-ai trimis să fac aceasta; știu că m-ai trimis să-i nimicesc, dar acum sunt înconjurat de mii de soldați și nu am nimic cu care să mă apăr. Ce să fac, Doamne?” Oh, Samson n-a gândit așa! El n-a putut fi oprit de nimic, fiindcă era uns pentru acea lucrare. Aleluia! Nimic nu vă poate vătăma nici pe voi. Nimic.

Samson a luat ce avea la dispoziție și i-a lovit. Cu altă ocazie, vrăjmașul l-a înghesuit într-un colț și a zis: „Acum l-am prins în casă cu femeia aceea. Noi avem acele porți mari legate cu lanțuri puternice, așa că nu poate scăpa. L-am prins!”

Dar ce a făcut Samson? A strigat cumva: „Oh, Doamne, sunt înconjurat de toate denomițațiunile acestea! Ce trebuie să fac? Cum să procedez?”? Nu, el nu a făcut aceasta, ci s-a dus, a luat porțile cetății pe umeri și a plecat cu ele. Amin!

El a fost chemat de Dumnezeu și uns pentru slujbă, așa că ei nu l-au putut îngrădi. Nu! Samson nu s-a rugat pentru aceasta și nu l-a întrebat pe Dumnezeu dacă s-o facă sau nu, ci a luat pur și simplu poarta pe umeri și a plecat cu ea. Aceasta era însărcinarea lui, așa trebuia să facă. Amin! Amin! Amin!

„De ce strigi la Mine? Vorbește și du-te înainte!” Amin. „Nu striga, vorbește!” El era destul de matur ca să vorbească. Așa este. Samson știa că darul uns cu putere, pe care-l poseda, putea nimici fiecare filistean care i se împotriva. Amin. Dar noi nu știm aceasta, ci suntem tot bebeluși cu sticla de lapte la gură. El știa, pentru că la aceasta îl chemase Dumnezeu, așa că nu a putut fi biruit de nimeni și de nimic în toate zilele vieții lui. Samson a fost ridicat pentru un scop și știa că este pe cale, la fel ca Moise, care era în drum spre țara făgăduită și nu putea fi oprit de nimeni: nici de amaleciți și nici de altcineva.

Iosua știa că va cuceri țara, pentru că fusese confirmat. Cuvântul lui Dumnezeu a dat făgăduința, iar Duhul Sfânt a fost cu el pentru a confirma aceasta. El era pe calea corectă și nu exista nimic care să i se pună în cale. Iosua era în slujba Domnului, asemenea lui Samson, care a ridicat porțile cetății cu stâlpi cu tot, le-a pus pe umeri, deși aveau cam patru sau cinci tone, le-a dus în vârful dealului și le-a lăsat acolo. Nimeni și nimic nu putea sta în calea lui, pentru că el avea un dar uns de la Dumnezeu.

Nici Moise nu trebuia să strige și să întrebe: „Ce trebuie să fac, Doamne?” pentru că era deja uns să facă acel lucru. El îl avea pe „Așa vorbește Domnul care îi spusese: „Termină cu ei!” Aleluia! „Eu te-am ridicat cu un scop.” Amin.

„Doamne, ce trebuie să fac pentru că sunt în fața Mării Roșii?”

„Nu ți-am spus că un anumit munte îți va sluji ca semn? Eu te voi duce până la el, pentru că tu îi vei conduce pe copiii lui Israel în țara făgăduită. Nu pentru scopul acesta te-am chemat? De ce te îngrijorezi de acest lucru care îți stă în cale? Vorbește Cuvântul și du-te înainte.” Amin și amin. „Eu te-am chemat pentru scopul acesta.”

David știa că este uns. El a fost confirmat că este un bun țintaș cu praștia și era conștient că toți știau aceasta. Astfel, când a stat în fața lui Goliat, nu a strigat: „O, ce trebuie să fac, Doamne? Eu știu ce ai făcut în trecut, când m-ai ajutat să ucid ursul și leul, dar ce este cu acest Goliat din fața mea?” El nu a procedat așa, ci a vorbit simplu și a înaintat spre el: *„Astăzi Domnul te va da în mâinile mele...”*

El nu s-a rugat și nici nu a postit, pentru că știa că este uns, iar praștia s-a dovedit a fi arma cea mai potrivită. David avea încredere în ungerea lui și credea că Dumnezeu putea conduce piatra direct în mijlocul frunții lui Goliat, fiindcă acela era singurul punct în care putea fi doborât. El știa că era un bun țintaș și că Dumnezeu l-a hotărât pentru acest lucru. Amin. David știa că a omorât ursul și leul, pentru a apăra moștenirea tatălui său pământesc, dar aici era vorba de moștenirea Tatălui său ceresc. Amin.

Astfel, el nu a îngenuncheat și nu a zis: „Ce trebuie să fac, Doamne?” ci i-a zis filisteanului: „Am să-ți fac cum le-am făcut ursului și leului, fiindcă vin împotriva ta, în Numele Domnului!” Slavă lui Dumnezeu. Desigur.

El a vorbit și a mers înainte ca să-l înfrunte pe acest Goliat, neluând în seamă mărimea lui. Biblia spune că David era un băiat tânăr, sănătos și arătos și el nu a privit la mărimea dușmanului său și nici la aptitudinile lui.

Voi știți că episcopul i-a zis: „Fiule, bărbatul acela este un teolog, un războinic, și tu nu te poți pune cu el.”

La rândul lor, frații lui i-au zis: „O, îndrăznețule, ai venit aici să faci un asemenea lucru? Du-te acasă!” Dar toate acestea nu l-au împiedecat. De ce? Pentru că știa că este uns.

El i-a zis lui Saul: *„Domnul, care m-a izbăvit din gheara leului și din laba ursului, mă va izbăvi și din mâna acestui filistean.”* Iar lui Goliat i-a spus: *„...eu vin împotriva ta în Numele Domnului oștirilor, în Numele Dumnezeului oștirii lui Israel, pe care ai ocărât-o.”* (1Samuel 17.37,45). Amin.

David nu s-a rugat atunci, pentru că o făcuse deja înainte. El era uns pentru acest lucru și știa că tot ce trebuia să facă era să vorbească și să meargă înainte. „Vorbește și du-te înainte!”

Nici nu avea nevoie de mai mult. Pe el nu-l interesau frații denominaționali și nici batjocoritorii care erau acolo. O, da! Ei (voi știți că aceia erau frații lui) stăteau acolo, îl batjocoreau, râdeau de el și ziceau: „Ești doar un îndrăzneț.” Dar toate acestea nu l-au clintit deloc: „Tu vrei doar să te deosebești de ceilalți. Vrei doar să te ridici mai presus de noi!”

Dacă acesta ar fi fost gândul lui, ar fi avut dreptate, dar David știa că era uns cu untdelemn și nu-i păsa de nimic altceva, așa că a spus: „Acestui filistean i se va întâmpla la fel ca leului și ursului pe care i-am răpus, pentru că merg împotriva lui în Numele Domnului!” Vedeți? El a spus aceasta înainte de a se întâmpla. Noi știm că el a omorât ursul și leul cu praștia, iar dacă leul s-a întors împotriva lui, l-a lovit cu cuțitul. Același lucru l-a făcut cu Goliat: l-a doborât la pământ cu o piatră, apoi a luat sabia și i-a tăiat capul înaintea tuturor. Ce a spus David înainte de luptă? „Îți voi face și ție ca leului și ursului!” De ce a reușit? Pentru că a vorbit Cuvântul și apoi a mers înainte pentru a-l aduce la îndeplinire. Amin. O, frate! David a vorbit și apoi a stăpânit situația.

Dacă a existat vreun timp în care oamenii trebuie să vorbească, acela este acum. Mai aveți puțină răbdare cu mine, pentru că voi încheia în câteva minute. Mi-am

notat câteva lucruri și texte pe care aș vrea să vi le prezint.

Petru nu a strigat când a găsit la poarta cetății, un bărbat care avea suficientă credință pentru a fi vindecat. El nu s-a aruncat la pământ și nu s-a rugat zi și noapte și nici nu a făcut o rugăciune lungă în care să spună: „Doamne, Te rog să-l ajuți pe sârmanul acesta paralizat, fiindcă văd că are credință. Eu i-am povestit ce ai făcut Tu, iar el a spus că crede tot, așa că poți să-mi dai un „Așa vorbește Domnul” pentru el?” El n-a făcut aceasta pentru că știa că este un apostol uns și că Isus Hristos i-a însărcinat și le-a zis: *„Vindecați pe bolnavi, înviați pe morți, curățați pe leproși, scoateți afară dracii. Fără plată ați primit, fără plată să dați.”* (Matei 10.8). Vedeți? El îi spusese: „Petre, du-te acolo și fă asta și cealaltă,” așa că nu mai era nevoie să se roage atunci, fiindcă era însărcinat. Și ce a spus? „În Numele lui Isus Hristos...” Vedeți? El a exprimat Numele lui Isus Hristos. Bărbatul zăcea acolo, dar Petru l-a prins de mână și i-a zis: „Ridică-te în picioare!” Apoi l-a sprijinit până când i s-au întărit oasele și a început să meargă.

El nu s-a rugat toată noaptea și nu a strigat spre Dumnezeu, fiindcă a auzit clar din gura lui Isus Hristos că este uns pentru această lucrare. Petru a vorbit și l-a ridicat, fiindcă știa că era uns ca apostol pentru această lucrare.

Nici oamenii peste care a trecut umbra lui, nu au zis: „Oh, Petre, strigă și roagă-te rugăciunea credinței pentru noi!” Nu, ei nu au făcut aceasta. Ei știau că el era un uns și un apostol confirmat de Dumnezeu, de aceea au spus: „O, dacă am putea ajunge în umbra lui! Nu trebuie să spună nimic, fiindcă noi știm și credem.” Ei posedau viața și chiar dacă apostolul nu putea merge la toți și nici nu puteau ajunge toți la el, erau totuși vindecați.

Moise i-a zis lui Faraon: „Nu numai eu plec, ci noi toți, pentru că toți avem ceva de făcut și trebuie să fim unși!”

Vedeți? Oamenii l-au văzut pe apostol vindecând un bărbat bolnav și făcând multe alte lucrări de felul acesta. Ei știau că el nu putea veni la toți, de aceea nici nu i-au

zis: „Petre, vino și spune-mi ce a spus Domnul,” ci au zis: „Dacă am putea ajunge în umbra lui, ne-am vindeca, pentru că în el este Același Dumnezeu care a fost și în Isus Hristos. Noi credem aceasta, pentru că vedem că se fac aceleași lucrări.”

Ei au atins haina lui Isus și au stat în umbra lui Petru, fiindcă Isus era și în acest bărbat. Astfel, ei erau vindecați dacă umbra lui Petru trecea peste ei. Biblia spune că toți au fost vindecați, dar nu a fost nevoie să se roage toată noaptea pentru aceasta. Oamenii spuneau: „Doamne, dacă ajung în umbra acestui apostol...” Ei fuseseră atinși de Lumină și aveau inimile pline de credință. Amin. La fel s-a întâmplat și cu batistele puse pe trupul lui Pavel.

Isus nu a strigat când i-a fost adus băiatul demonizat care avea epilepsie și cădea în foc și în apă, și nici n-a zis: „Tată, Eu sunt Fiul Tău; Tu M-ai trimis să fac asta și cealaltă. Poți să-l vindeci pe băiatul acesta?” El n-a spus așa ceva, ci a zis: „Satan, îți poruncesc să ieși afară din el!” El a vorbit și băiatul s-a făcut sănătos.

Cu altă ocazie, când s-a întâlnit cu demonizatul care locuia prin morminte și era stăpânit de o legiune de demoni, nu El a strigat, ci dracii din acel bărbat au făcut aceasta și au zis: „Dacă ne scoți afară din el, lasă-ne să intrăm în turma aceea de porci.”

Isus nu a spus: „Tată, oare sunt Eu în stare să fac aceasta?” ci a zis: „Ieși afară din el!” și dracii au luat-o la fugă. Desigur, El știa că este Mesia.

La mormântul lui Lazăr, care era deja mort de trei zile, I s-a spus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu!” dar El a răspuns: „Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.” (Ioan 11.25). Amin. El știa cine era; știa că era Emanuel; știa că era Învierea și viața; știa că în El locuia trupește toată plinătatea dumnezeirii. El știa care era însărcinarea pe care I-o dăduse Dumnezeu, iar când i-a văzut pe oamenii aceia sărmani, S-a dus acolo.

El nu a spus: „Așteptați puțin! Am să îngenunchez aici și vreau să îngenuncheați și voi și să vă rugați!” ci i-a întrebat: „Credeți că pot face aceasta?” Amin. Când le-a pus această întrebare, nu era vorba de El, ci de credința lor.

Și Marta l-a răspuns: „*Da, Doamne, cred că Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume.*” (v. 27). Oh! Acolo era identificat El, deci trebuia să se întâmple ceva.

„*Lazăre, vino afară!*” Vedeți? El a vorbit și un bărbat mort a ieșit afară din mormânt. Isus nu s-a întrebat: „Oare pot face aceasta?” ci a vorbit Cuvântul, iar când Acesta s-a întâlnit cu credința, s-a întâmplat.

El a vorbit și orbii au văzut, șchiopii au umblat, surzii au auzit, dracii au ieșit afară urlând, morții au înviat. De ce? Pentru că El era Unsul Mesia și știa scopul pentru care a fost trimis; știa că Tatăl a confirmat că era Mesia pentru cei credincioși, așa că dacă Se întâlnea cu un credincios, vorbea doar Cuvântul și dracii fugeau. Desigur. Vorbește! Nu striga, ci vorbește! Amin.

El Își cunoștea dreptul dat de Dumnezeu, dar noi nu îl cunoaștem. El știa ce este, dar noi nu știm.

Moise a uitat, dar Samson, Iosua și alții, au înțeles. Și pentru că a uitat, Dumnezeu a trebuit să-l facă atent, așa că i-a zis: „De ce strigi la Mine? Vorbește și pornește spre țintă, pentru că Eu te-am trimis să faci această lucrare! Eu ți-am spus că vei ajunge la acest munte, iar acum vreau să-i iei pe copiii lui Israel și să-i conduci mai departe. Pe Mine nu Mă interesează ce-ți stă în cale: vorbește și eliberează drumul, fiindcă îți dau autoritatea să faci aceasta! Eu ți-am vorbit, iar tu ai exprimat Cuvântul și ai chemat la viață muștele și celelalte lucruri. De ce strigi? De ce vii la Mine și strigi pentru aceste lucruri? Vorbește pur și simplu și vezi ce se va întâmpla!” Oh, cât îmi place aceasta!

Tot ce a spus Isus a fost doar Cuvântul și S-a împlinit întocmai, iar Dumnezeu L-a confirmat ca Fiu al Său când a zis: *„Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea; de El să ascultați.”*

Priviți cât de curajos și de majestuos stătea Isus înaintea criticilor Săi! Le-a zis El cumva: *„Stricați templul acesta, iar Eu Mă voi ruga Tatălui și vom vedea ce se va întâmpla.”*? Nicidecum, ci a zis:

„Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” (Ioan 2.19). Vedeți? El nu a zis: *„Sper că îl voi zidi...”* sau: *„Voi încerca să-l zidesc...”* ci a spus clar: *„îl voi zidi.”* De ce? Așa spune Scriptura, și aceeași Scriptură care spune că trupul Lui va învia, spune și că El ne dă autoritatea și puterea Sa. Amin! *„Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;*

vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi, și bolnavii se vor însănătoși.” (Marcu 16.17-18).

„De ce strigi la Mine? Vorbește și du-te înainte cu curaj!” *„Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.”*

Oh, gândiți-vă că El este Același care a spus în Ioan 14.12: *„...cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu...”* Este adevărat? El este Cel care a spus aceasta. Și tot El a spus în Marcu 11.23: *„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare”, și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”* Vedeți? Nu *„dacă se va ruga muntelui”*, ci *„dacă va zice muntelui.”* Aceasta nu se va întâmpla dacă o spuneți doar din îndrăzneală, ci dacă în voi este Ceva; dacă sunteți unși pentru o lucrare și știți că este voia lui Dumnezeu s-o faceți. Atunci exprimați acel lucru și se va întâmpla. Tot El a spus: *„Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.”* (Ioan 15.7). Oh, puteți înțelege ce vreau să spun?

Iertați-mă, dar mi-a venit un gând pe care trebuie să-l spun. Tot El este Cel care mi-a zis când eram în pădure: „Tu nu ai nici un animal vânat,” și a creat trei veverițe în fața mea. Ce era aceasta? Cuvântul vorbit. „Trebuie doar să exprimi Cuvântul, să ceri ca ele să fie acolo,” și acolo au fost. El este Cel care a făcut aceasta în Kentucky și tot El este Același Dumnezeu care i-a vorbit lui Moise și i-a zis: „*De ce strigi la Mine? Vorbește Cuvântul!*” Vedeți? El este Cel care le-a adus la existență. El este! El este!

El este Cel care mi-a dat acum un an vedenia referitoare la deschiderea celor șapte Peceți și a arătat că va fi un tunet puternic, după care vor veni acei îngeri într-o constelație de forma unei piramide. Revista „Life” a scris despre aceasta, iar pe perete atârnă fotografia care s-a făcut când s-a întâmplat acest lucru. Vedeți, El a spus aceste cuvinte.

El este Cel care mi-a dat vedenia cu acel șarpe Mamba uriaș care voia să-l muște pe fratele cu care eram și mi-a spus: „Ție ți s-a dat puterea să-l legi pe el și tot ce este al lui.”

El este Cel care i-a vorbit soției mele, care astăzi stă aici și are deja părul cărunt.

El este Cel care m-a trezit în dimineața aceea, iar când am privit, L-am văzut stând în colțul încăperii și mi-a zis: „Să nu te temi să faci ceva sau să mergi undeva, pentru că Isus Hristos este cu tine oriunde te vei duce!”

El este Cel care acum trei luni, când eram în rugăciune și mă întrebam ce se va întâmpla, mi-a pus în mână o sabie și mi-a zis: „Aceasta este Sabia Împăratului.” El a fost.

El este Cel care mi-a zis: „Eu voi fi cu tine, cum am fost cu Moise.”

El este Cel care, în urmă cu treizeci de ani, când eram doar un tânăr predicator și botezam niște suflete în râu, a venit acolo în forma unei lumini, același Stâlp de Foc, și mi-a zis: „Cum l-am trimis pe Ioan Botezătorul înaintea primei veniri a lui Hristos, așa va merge mesajul tău înaintea celei de-a doua veniri a Lui, în toată lumea.” Cum era posibil acest lucru când chiar păstorul meu a râs și și-a bătut joc de mine? Dar s-a întâmplat exact așa, pentru că Cel care a spus acele cuvinte, a fost El. Desigur.

Oh, El este Cel care a spus în vedenie și în prorocie: „Se va întâmpla!” și așa a fost. Tot El a spus că dacă cineva spune o prorocie sau o vedenie și se împlinește, acel lucru nu a venit de la acel om, ci de la Domnul. Oh, ce pot să mai spun? Este El! Este El! Este El!

El este Cel care a venit jos la râu, și S-a arătat în Stâlpul de Foc, dar ei nu au crezut. El este Cel care S-a arătat în fața a treizeci de mii de oameni, în seara aceea la Sam Houston Colosseum, când am avut confruntarea cu predicatorul acela baptist și a fost fotografiat Îngerul Domnului. El este Cel care a prorocit aceste lucruri și tot El este Cel care le-a împlinit; El este Același ieri, azi și în veci; El este Cel care a făcut exact ceea ce a spus că va face. Amin.

De ce să mai aștept? Dumnezeu a confirmat că Cuvântul Său este Adevărul. Haideți să mergem mai departe cu Domnul și să lăsăm în urmă toate păcatele și îndoielile. Curățați-vă casa! Frecați-o cu peria!

Fratele Junior Jackson spunea că în vedenia sau visul pe care l-a avut, au mai rămas doar candelile și ele aveau o dungă aurie. El mi l-a povestit cu câteva seri în urmă.

Frate Collins, nu-ți face griji pentru pește. Era un pește alb și tu nu știai cum să-l iei. Puneți deoparte tot ce este în contradicție cu Cuvântul! Gândiți-vă că acesta este Adevărul, indiferent cât de fanatic vi se pare și mergeți înainte.

Acesta este Duhul Sfânt, același Dumnezeu care L-a înviat pe Isus Hristos din morți și Același care poate chema lucruri la existență. Cel care a trăit în zilele lui Moise, este Același și astăzi, și El a confirmat chemarea pentru zilele acestea din urmă: „Cum a fost în zilele Sodomei și Gomorei, așa va fi și la venirea Fiului omului.” Sodoma este aici! De-o parte îi avem pe Billy Graham și pe Oral Roberts, în timp ce Biserica înaintează prin aceleași semne pe care le-a făgăduit El. Ele sunt aici, așa cum a spus El. O, Doamne, rugăciunea mea este să-mi dai curaj. Ajută-mă, o, Doamne, Dumnezeul meu! Trebuie să închei pentru că este târziu.

„De ce strigi la Mine? De ce strigi, dacă ți-am dovedit că Eu sunt cu tine? Nu v-am vindecat bolnavii? V-am spus vreodată ceva ce nu s-a împlinit întocmai? Păstorul vostru nu poate face așa ceva, pentru că este doar un om, dar Eu sunt Domnul!” Vedeți? „Eu sunt Cel care a făcut-o. Eu sunt Cel care i-a spus aceste lucruri. Este Glasul Meu, nu al lui! Eu sunt Cel care i-a înviat pe morții voștri; Eu sunt Cel care-i vindecă pe bolnavi; Eu sunt Cel care poruncește aceste lucruri; Eu sunt Cel care aduce mântuirea; Eu sunt Cel care a făcut făgăduința!” O, Doamne, dă-mi curaj să iau Sabia Cuvântului în mână, să o țin strâns și să înaintez spre al treilea Exod. Să ne plecăm capetele.

Tată ceresc, s-a făcut târziu, dar Cuvântul este scump, fiindcă vedem că ne întâlnim tot timpul cu prezența lui Hristos. Îți mulțumesc pentru bunătatea Ta și pentru că ne-ai ocrotit și ne-ai binecuvântat.

În timp ce țin aceste batiste în mână, mă gândesc că ele îi reprezintă pe cei care au credință în vindecare. Îngăduie ca acești oameni să fie părăsiți de fiecare drac, de fiecare boală care este aici, de fiecare duh rău, de fiecare duh de boală, de orice epidemie și paralizie, fiindcă le poruncesc să plece! Noi nu suntem în umbra unui om, ci suntem în umbra Evangheliei legitimate, iar Stâlpul de Foc care se mișcă înapoi și încolo prin adunare, este Același Stâlp de Foc în care S-a coborât Dumnezeu și a despiciat Marea Roșie în două, ca să poată trece Israelul mai departe pe uscat.

Tată, ai milă de noi și îndură-Te, în timp ce privești în jos, prin sângele unicului Tău

Fiu, fiindcă vrem să fim ascultători. Ajută-ne să înțelegem că Tu ne-ai chemat pentru această lucrare și că acesta este ceasul! Eu spun aceasta în Numele lui Isus Hristos, de aceea, fie ca fiecare boală să plece din locul acesta!

Îngăduie ca fiecare femeie și bărbat care cheamă Numele lui Isus Hristos, să-și predea viața din nou, fiindcă eu o predau pe a mea, pe altarul rugăciunii, mă rușinez de mine și-mi plec capul până în țărâna din care m-ai făcut.

Doamne, Dumnezeul meu, mi-e rușine de slăbiciunea și necredința mea și Te rog să mă ierți și să-mi dai curaj, pentru că mă simt ca Moise. Noi toți suntem pe calea Exodului și nu vrem să lăsăm pe nimeni în urmă, ci vrem să-i luăm pe toți, fiindcă Îți aparțin și îi cer pentru Tine. Bindecuvântează poporul acesta, Doamne, și bindecuvântează-mă și pe mine împreună cu ei, spre slava și cinstea Numelui Tău. Dă-ne această credință veșnică, Doamne, în timp ce ne predăm Ție. În timp ce stau aplecat peste Biblie, Îți predau viața mea, Doamne, fiindcă mă încred în făgăduințele date de Tine și știu că vor fi confirmate. Știu că ele sunt adevărate, de aceea Te rog să-mi dai curaj și să mă conduci în ceea ce trebuie să fac și să spun, fiindcă mă predau Ție, împreună cu această biserică, în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

(Fratele Branham cântă).

Haideți să ne ridicăm, să stăm liniștiți și să cântăm încet. Ridicați mâinile și predați-vă lui Dumnezeu!

(Fratele Branham cântă).

Să ne rugăm împreună în timp ce suntem cu mâinile ridicate: Doamne Isuse, mă predau Ție și doresc să duc o viață curată și predată în slujba Ta, ca să fiu un slujitor mai bun decât am fost în trecut. Iartă-mi necredința și dă-mi credința pe care ai dat-o sfinților, fiindcă Te rog aceasta în Numele lui Isus Hristos. (Fratele

Branham cântă).

Simțiți că mesajul din dimineața aceasta v-a dat curaj? Dacă da, ridicați mâinile spre Dumnezeu și spuneți: „O, Dumnezeule, Îți mulțumesc.” Eu mi-am ridicat ambele mâini, pentru că simt că El m-a ajutat și mi-a dat curaj.

Nu mă gândeam că voi spune unele lucruri, dar le-am spus deja, și sunt o mustrare pentru mine, fiindcă m-am găsit într-o stare greșită; m-am găsit vinovat pentru că strig tot timpul, în loc să vorbesc. O, Dumnezeule, ajută-mă ca din clipa aceasta să fiu un slujitor mai predat Ție, și nu doar eu, ci și voi, fiindcă formăm împreună Trupul lui Isus Hristos, chemat afară din lume și pregătit pentru Țara făgăduită. Domnul să-mi dea curaj să vorbesc astfel încât totul să fie clar, ca să nu ieșiți de pe cale. Am să vă vorbesc prin harul lui Dumnezeu și voi pași pe urmele însângerate ale Celui care a mers înaintea noastră. (Fratele Branham cântă).

Tată, ne predăm Ție în Numele Fiului Tău, Isus Hristos. Amin.

Îi mulțumim Domnului pentru aceasta. Duceți o viață predată Lui, o viață plină de dragoste și smerenie. Umblați în Duhul, vorbiți, îmbrăcați-vă și trăiți ca niște creștini smeriți și iubitori. Glasul lui Dumnezeu vorbește prin Cuvânt și prin daruri. Un dar vine și Îl aduce la exprimare, apoi vine un alt dar și face același lucru, și totul corespunde întocmai cu Cuvântul și cu ceasul în care trăim. Dumnezeu este cu noi și Îi mulțumim pentru aceasta. (Fratele Branham cântă).

Faceți doar atât: Vorbiți Cuvântul, pronunțați Numele Lui. Haideți să cântăm din nou în timp ce încheiem. (Fratele Branham cântă). Să dăm mâinile unii cu alții și să spunem: „Frate, eu mă voi ruga pentru tine, iar tu roagă-te pentru mine.” (Fratele Branham cântă).

Noi stăm cu capetele și inimile plecate, cu încredințarea că Isus va împlini ceea ce a spus: „*Cine aude cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și*

nu vine la judecată, ci a trecut de la moarte la viață.”

Mai mult, știm și purtăm în inimile noastre încrederea că după predarea din dimineața aceasta, viața noastră se va schimba prin harul lui Dumnezeu, și vom avea o gândire duhovnicească. Noi vom încerca să trăim în smerenie și dragoste și credem că Dumnezeu îi va da fiecăruia ceea ce cere. Noi nu putem spune nimic rău unii împotriva celorlalți, ci ne vom ruga chiar și pentru dușmanii noștri și îi vom iubi; le vom face bine și celor care ne fac rău, pentru că Dumnezeu este Judecător peste cei drepti și peste cei nedrepti.

În încheiere, îl vom ruga pe bunul nostru prieten Lee Vayle să ne conducă în rugăciune. Fratele Vayle. Amin.

- Amin -